

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΗ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | -1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1971 | ΑΡΙΘ. 4

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Α'

1. Ζῶμεν εἰς ἓνα κόσμον συνεχῶς ἐναλλασσόμενον. Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν μεστὴν ἐκπλήξεων, ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων καὶ τεχνικῆς προόδου. Ἄντὶ ὅμως τῆς ποθητῆς ἱκανοποιήσεως, αἰσθανόμεθα ἑαυτοὺς κλονιζομένους εἰς οἰονδήποτε πεδῖον καὶ ἂν σταθῶμεν: ὕλικόν, πνευματικόν, πολιτιστικόν, κοινωνικόν, ἠθικόν, ἔτι δὲ θρησκευτικόν καὶ ἐκκλησιαστικόν! Καὶ διερωτώμεθα. Μήπως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ μέγας τῶν ἔθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος; Διότι πράγματι βλέπομεν σήμερον, ὅτι οἱ ἄνθρωποι «γνόντες τὸν Θεὸν οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν ἢ ἠὲ χαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν καὶ ἐσκοτίστη ἢ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία. Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἠλλαξάν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρμοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν» (Ρωμ. 1,21-23).

2. Καὶ διερωτώμεθα. Μήπως ἐφθασεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι «μετηλλάξαμεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθημεν καὶ ἐλατρεύσαμεν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα» (Ρωμ. 1,25); Καὶ διερωτώμεθα. Μήπως ἐφθάσαμεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἠρνήθημεν «τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει», ὅθεν καὶ «παρέδωκεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ, μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἐριδος, δό-

λου, κακοηθείας, ψιθυρίστας, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀνελεήμονας» (Ρωμ. 1,28-31); Καὶ διερωτώμεθα. Μήπως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν, ἐνῶ διακηρύττομεν, μάλιστα οἱ θεολογοῦντες καὶ ἐξωτερικῶς θρησκευόντες, κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, ὅτι ἐγνωρίσαμεν «τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦμεν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦμεν τοῖς πράσσουσιν» (Ρωμ. 1,32);

3. Καὶ διερωτώμεθα. Μήπως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐγίναμεν οἱ ἄνθρωποι «φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» (Β' Τιμ. 3,2-5); Τέλος διερωτώμεθα. Μήπως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ προφητεία τοῦ Κυρίου πρόκειται συντόμως νὰ πραγματοποιηθῇ; Διότι ὁ Κύριος καὶ τοῦτο προεῖπε: «Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Λουκ. 18,8);

*

4. Ἐὰν ρίψωμεν ἑταστικόν τὸ βλέμμα ἡμῶν πρὸς τὰ περίξ ἡμῶν συμβαίνοντα, τὰ

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε'

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

'Αριθμ. Πρωτ. 1226.

Μακαριώτατε 'Αρχιεπίσκοπε 'Αθηνῶν και πάσης 'Ελλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ και περιπόθητε ἀδελφὲ και συλλειτουργογὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε 'Ιερώνυμε, Πρόεδρε τῆς 'Ιεραῆς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, τὴν 'Υμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα, ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

ἐγγύς και τὰ μακρὰν, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν, τὰ ἐν τῇ κοινωσίᾳ, ἐν ἣ ζῶμεν, τὰ ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὰ ἐν ταῖς Χώραις τῆς κατ' ἐπίφασιν προόδου, τὰ ἐν τοῖς ἀπολιτίστοις και βαρβάρους λαοῖς, τὰ ἐν τοῖς ὁμοδόξοις και τὰ ἐν τοῖς ἑτεροδόξοις, τὰ ἐν ταῖς 'Εκκλησίαις και τὰ ἐν τοῖς διαφόροις θρησκευμασι, τὰ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς συμβαίνοντα, ἀσφαλῶς θὰ καταληφθῶμεν ὑπὸ δέους, ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ ἀπογοητεύσεως και ὑπὸ ἀπογνώσεως! Διατί; Ἀπλούστατα, διότι ἐπικρατεῖ πανταχοῦ και ἐν πᾶσιν ἡ ἀντινομία και ἡ κρίσις. Πρόοδος ἐπιστημονική και τεχνική. Καὶ ἅμα ἀμφιβολία και φόβος περὶ τῆς ζωῆς και τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἰς ἄλλους μὲν τὸ μέλλον φαίνεται εὐτυχὲς και μακάριον· εἰς ἄλλους δὲ ζοφῶδες και ἀβέβαιον ἢ και ἐπικίνδυνον. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας εἰς οὐδετέραν τῶν δύο τούτων μερίδων και ἀντιλήψεων ἀνήκει. Οὔτε τὴν ὑπὲρ αἰσιοδοξίαν ἀσπάζεται, ἀλλ' οὔτε και τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἐκδέχεται. Πιστεύει ἐπὶ τὴν θείαν Πρόνοιαν και ἐκ τῆς Παγκοσμίου 'Ιστορίας διδάσκεται, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης πολλάκις διῆλθεν κατὰ τὸ παρελθὸν ποικίλας κρίσεις, ἀμφιταλαντεύσεις, κλονισμούς, κινδύνους και τρόμους. Καὶ ἐν τούτοις διέπλευσε τὴν κυματῶδη θάλασσαν τοῦ

Μυστήριον μέγα και ἀνερμήνευτον και πᾶσαν ἐκπλήττον ἔννοιαν πεφανέρωται σήμερον ἐν Βηθλεέμ, τῇ πόλει Δαυίδ, ἐφ' ᾧ και συγχορεύουσιν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις οἱ ἐν οὐρανῷ Ἄγγελοι, και ἡ κτίσις ἀγάλλεται πᾶσα, Θεὸν σαρκὶ 'Επιφανέντα ὑμνοῦντες και δοξάζοντες.

Λαμπηδόνι χαρᾶς θεοπέμπτον λελαμπρυσμένοι, και τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν τῇ καρδίᾳ φέροντες, φιλαδέλφως προερχόμεθα εἰς νοερὰν ἐπίσκεψιν τῆς 'Υμετέρας λίαν ἀγαπητῆς και περισπουδάστου ἡμῖν Μακαριότητος και συγχαίροντες Αὐτῇ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ 'Εορτῇ τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδος και τῆς σωτηρίας, προσάγομεν Αὐτῇ θερμὰς εὐχαριστίας

βίου. Πάντοτε ἡ Θεία Πρόνοια ἐφρόντιζε νὰ προσφέρῃ ἐκάστοτε τὴν σωστικὴν Κιβωτόν, μεθ' ἑκάστον ἀνακυκλούμενον κατακλυσμόν. Καὶ ἡ ζωὴ ἐξηκολούθει ἐπιτελοῦσα τὸν προορισμόν τῆς, συνεχῶς ἀνανεουμένη και ἀναγεννωμένη. Καὶ οὕτω πως ὁ ἀνθρώπος παρὰ τὰς ἐκτροπὰς του, βαίνει τὴν ὑπὸ τῆς θείας σοφίας και ἀγαθότητος καθορισθεῖσαν πορείαν του, τὴν πορείαν τῆς συνεχοῦς ἐξελίξεώς του, τῆς προόδου του, τῆς ἀνόδου του, εἰς σφαίρας δυσθεωρήτου συλλήψεως και ἐκπληκτικῆς ἀνατάσεως. Καὶ ἐνῶ φαίνεται ὁ ἀνθρώπος ἀπομακρυνόμενος τοῦ Θεοῦ και Δημιουργοῦ του, ἐν τούτοις ὀδηγεῖται βαθμηδὸν διὰ μυστικῆς τινος λαβυρινθῶδους ἀτραποῦ, ἐκὼν ἢ ἀνεπιγνώτως, εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ παντοδυνάμου ὄντος, τοῦ Θεοῦ και Δημιουργοῦ τοῦ Παντός, τοῦ Παναγάθου Κυβερνήτου, Συντηρητοῦ και Πανσόφου Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος, τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Πατρὸς πάντων ἡμῶν! Διὰ δὲ τῆς ἀληθοῦς Θεογνωσίας, ἐγγίζομεν εἰς ἀναγνώρισιν τῆς μυστικῆς Τριαδικῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ!

'Αλλὰ θὰ συνεχίσωμεν.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν

ἐπὶ ταῖς διὰ τοῦ τιμίου ἑορτίου γράμματος Ἀυτῆς ἀγαθαῖς πρὸς ἡμᾶς προσρήσεις καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐν ἀγάπῃ Ἀυτὴν ἑορτίως ἀντιπροσαγορεύοντες, διαρκῆ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην, ἣν ἐκ Βηθλεὲμ εὐαγγελιζόμεθα, ἄλλοπον δὲ καὶ παναίσιον καὶ πάσης ἄνωθεν εὐλογίας καὶ χάριτος μεστὸν τὸ ἐπιτέλλον νέον σωτήριον ἔτος Ἀυτῆς, τῇ τῶν περὶ Ἀυτὴν σεβασμῶν τῶν συμποιμένων χορεία, καὶ παντὶ τῷ φιλοχρίστῳ καὶ εὐσεβεῖ πληρώματι τῆς κατ' Ἀυτὴν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἀπὸ μυχίων ψυχῆς εὐχόμενοι καὶ αἰτούμενοι.

Καὶ αὖθις δὲ τὴν Ὑμετέραν ποθεινότητα ἡμῶν Μακαριότητα ἐν Χριστῷ Τεχθέντι περιπτυσσόμενοι καὶ κατασπαζόμενοι, διατελούμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξιδιασμένης τιμῆς.

Χριστούγεννα τοῦ 1970

Τῆς Ὑμετέρας προσφιλοῦς ἡμῶν Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΣΤ'

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Νικόλαος ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς.

Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ω

τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Εἰς Ἀθήνας

Ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ αἰώνιος Λόγος ἐγένετο ἄνθρωπος καὶ ἐστερέωσε τὴν αἰώνιαν μεταξὺ τοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἀνθρώπων συνθήκην. Πρὸς κατανόησιν δὲ τῆς καινῆς ταύτης συμφωνίας προσηγήθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Προφητῶν προαναγγελία τῆς ἱστορικῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ἠκολούθησε τὸ ἀναμφίβολον γεγονός τῆς ταπεινώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μεμαρτυρημένη Ἀγία καὶ σωτηριώδης Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ζωή.

Διακηρύσσομεν οὖν ἅπαξ ἔτι τὴν ἱστορικὴν περὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

μαρτυρίαν, «ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπῆλθεν ἐπὶ τῇ παρθένῳ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπεσκέασεν αὐτῇ καὶ τὸ γεννηθὲν ἅγιον ἐκλήθη υἱὸς Θεοῦ». Διαλαλοῦμεν ἐπὶ πλέον ἐναντίον τῶν ἀρνευμένων τὸ ὑπερφυῆς τοῦτο γεγονός μετὰ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος οὐκ ἔγνω εἰσέτι Αὐτόν, μολονότι Αὐτὸς ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

Πλήρεις χαρᾶς πνευματικῆς βεβαιοῦμεν τὴν σταθερὰν πίστιν τῆς πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ὅτι διὰ θελήματος Θεοῦ ἀπολαμβάνομεν τοῦ προνομίου τῶν ἀληθινῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ εἴμεθα πλέον τέκνα τῆς ἐλευθέρας παιδείας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας. Δεόμεθα δ' ὅπως ἡμεῖς οἵτινες ἐλάβομεν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν τοῦ Λόγου, ὁ ὁποῖος ἐγένετο σὰρξ καὶ ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται αἰωνίως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατρὸς καὶ ἐξηγήσατο ἡμῶν περὶ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, ὅπως ἀποδειχθῶμεν ἄξιοι, ἵνα ἀπόκρισιν εὐάρεστον δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς καὶ μαρτυρήσωμεν ὅτι κατέστημεν ἄξιοι, ἵνα ἴδωμεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καταβαῖνον ὡς περιστερὰ ἐξ οὐρανοῦ, προσέτι δὲ ὅτι ἐωράκαμεν καὶ μεμαρτυρήκαμεν τῷ κόσμῳ μετὰ παρησίας καὶ δυνάμεως πειστικῆς, ὅτι Αὐτὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀνθρωπότης τοῦ κόσμου ὁ σήμερον σαρκούμενος Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Εὐλαβεῖς καὶ ταπεινοὶ ἰκέται προσερχόμεθα ἐνώπιον τῆς φάτης καὶ ἔμπλεοι εὐγνωμοσύνης διὰ τὰ πλούσια πνευματικὰ καὶ ὑλικά ἀγαθὰ, ἅτινα προσάγει καὶ δωρίζει ἡμῶν, παρακαλοῦμεν Αὐτόν, τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, ὅπως χαρίσῃται καὶ Ὑμῶν ὑγιεῖαν σταθερὰν, δύναμιν πνευματικὴν, καρποφορίαν ἐν τοῖς πνευματικοῖς Ὑμῶν καμάτοις, τὸν δὲ ἐπὶ θύραις νέον ἐνιαυτὸν ἄνοσον, ἄλλοπον καὶ μεστὸν θείων εὐλογιῶν καὶ χαρίτων.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατασπαζόμενοι Ὑμᾶς φιλήματι ἀγίῳ, διατελούμεν

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀδελφὸς
λίαν ἀγαπητὸς καὶ ὄλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ζ'

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 789.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν, Ὑπέριμε καὶ Ἐξαρχε πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφὴ καὶ συλλειτουργῆ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Ἱερώνυμε. Τὴν ἡμετέραν Ὑπερισπουδάστον Ἡμῖν Μακαριότητα ἐν ἀγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ἡδέως προσαγορεύομεν.

Ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον καὶ συνέχων τὰ πάντα Λόγος ὁ Πανάγιος δι' εὐσπλαγχνίαν ἀφατον γεννᾶται ἐκ Παρθένου καὶ σπαργανοῦται ὡς Βρέφος, ἐν τῷ Σπηλαίῳ καὶ ἀνακλίνεται ἀλόγων φάτνη, ξένῳ τοκετῷ ξενωθέντα προσοικειῶν Ἐαυτῷ τὸν κόσμον καὶ φωτίζων οὐρανοῦ φωτὸς ἀκτίσι τὰ ἐσκοτισμένα καὶ κραταιᾷ χειρὶ συνάγων τὰ ἐσκορπισμένα, θαυμάζουσι δ' ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς καὶ δοξάζουσι ἀνθρώποι ἐπὶ γῆς «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» μετὰ τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀναμέλποντες.

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ δὲ καὶ εὐκλεεῖ ταύτῃ ἐπετείῳ τῆς ὑπερφουδῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνανθρωπήσεως μετ' οὐ πολὺ καὶ Ἡμεῖς μέλλοντες εὐφροσύνως πανηγυρίσαι ἐν Βηθλεεμ τῆς Ἰουδαίας ἐν αὐτῷ τῷ ἡγιασμένῳ τόπῳ, ἐνθα ποιμένες τὸ ρῆμα τοῦτο ἰδόντες ἐθαύμασαν καὶ μάγοι προσκυνοῦντες τὰ δῶρα προσήνεγκαν καὶ ἀστὴρ τὸν πρὸ ἡλίου ἐδείκνυτο, ἐπὶ μὲν τῆς Θείας Μυσταγωγίας τῇ νυκτὶ ταύτῃ μνημονεύσομεν τοῦ τιμίου ὀνόματος τῆς ὑμετέρας περισπουδάστον καὶ λίαν Ἡμῖν Σεβασμοποθήτου Μακαριότητος καὶ αἰτησόμεθ' Αὐτῇ πάντα τ' ἀγαθὰ παρὰ Θεοῦ καὶ δαφιλή τὴν παρ' Αὐτοῦ θείαν ἐνίσχυσιν εἰς τὸ λυσιτελῶς καὶ θεοφιλῶς βαστάζειν τὸ ὑπερῷμνητον Αὐτοῦ ὄνομα καὶ πλουσίως συντελεῖν εἰς τὴν πραγμάτων καὶ ὡς οἶόν τε τάχιον ἐκπλήρωσιν τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως.

Ἄσμενοι δὲ καὶ διὰ τῶνδε τῶν ἀδελφικῶν Ἡμῶν γραμμάτων συγκαίροντες Αὐτῇ, ὀλοθύμως ἐπευχόμεθ' Αὐτῇ αἴσιον μὲν καὶ παντὸς ἀγαθοῦ κατάμεστον καὶ τὸν ἐπὶ θύραις ἐνιαυτόν, ἐπὶ πλείστας δὲ καὶ ἐπιτυχεῖς εἰς τοῦπιὸν ἐτῶν περιόδους πανηγυρίζειν μετὰ τοῦ ἄνωθεν ἐγκεχειρισμένου Αὐτῇ Χριστοτροπεοῦς Πληρώματος ἐν ὑγιείᾳ καὶ εἰρήνῃ καὶ εὐφροσύνῃ, τῇ κατ' ἄμφω, τὰς ἱερὰς ταύτας ἡμέρας καὶ πανιέρους ἑορτὰς τῆς ἀμωμήτου Ἡμῶν Πίστειως, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ εἰς δόξαν τοῦ ἐκ Παρθένου προελθόντος Θεανθρώπου Αντρωτοῦ.

Πόθῳ δὲ πολλῷ καὶ ἀγάπῃ ἀδελφικῇ περιπτυσσόμενοι Αὐτῇ ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ Χριστοῦγεννα 1970.

Τῆς Ὑμετέρας Γερουσιωπάτης Μακαριότητος Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ Σαρκωθέντι Ἀδελφὸς καὶ δῖλος πρόθυμος

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ

 Η'

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Χριστοῦγεννα 1970—Βελιγράδιον

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητε ἐν Χριστῷ Ἀδελφὴ καὶ Συλλειτουργῆ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Ἱερώνυμε, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι διὰ τοῦ ἀρχαίου καὶ ἡγιασμένου ἐπὶ Χριστογέννοις χαιρετισμοῦ Μας:

Χριστὸς ἐτέχθη!

Κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας, ὅτε σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος προετοιμάζεται νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Ἡμεῖς νοερώς μεταφερόμεθα εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν τῆς Βηθλεεμ καὶ ἐν βαθυτάτῃ προσευχητικῇ διαθέσει ἀκούομεν τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνης ἐν ἀνθρώποις εὐδο-

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ Α.Θ. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ κ. κ. ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ Δ΄

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥ, ΤΗ 27^η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1970

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ λόγου Ἑμῶν, ἐκφράζομεν μετὰ χαρᾶς τὰς εὐχαριστίας Ἑμῶν πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀραβικοῦ Κράτους τῆς Συρίας, Δρα Νουρ ἔλ Ντίν ἔλ Ἀτάσι, ὅστις, εὐαρεστηθεὶς, ἀπέθεσεν εἰς ἐκπρόσωπόν του, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Α.Ε. κατὰ τὴν τελετὴν ἡμῶν ταύτην πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν Ὑπουργὸν Ἑθνικῆς Ἀμύνης, Φερὶκ Χάφεζ ἔλ Ἀσσατ καὶ τὰς Α.Ε. τοὺς κυρίους Ὑπουργούς, οἵτινες εὐγενῶς μετέχουσι μετὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Ποιμνίου τῆς Νέας Ἡμέρας ταύτης.

Ὡσαύτως, μετὰ χαρᾶς ἀπευθύνομεν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Λιβανικῆς Δημοκρατίας, τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ τὸν Πρωθυπουργόν, οἵτινες, δι' ἀντιπροσωπείας, ἐξεπροσωπήθησαν καὶ εὐγενῶς μετέχουσι τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου Ἑμῶν ἀγῶνος.

Θεομὸν χαιρετισμὸν ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας ἐκείνους, οἵτινες ἐξέφρασαν τὴν πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον

κία» (Λουκ. β', 14) Δεόμενοι τοῦ Νεοτεχθέντος Σωτῆρος ἵνα βοηθήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως ὄντως βασιλεύσῃ ἢ πραγματικὴ εἰρήνη καὶ καλὴ θέλησις εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον εὐχόμεθα εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακροϊότητα ὅπως ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης χαρίσῃται Ὑμῖν καλὴν ὑγείαν, μακροημέρευσιν καὶ εὐτυχισμένον βίον καὶ καρποφόρον ἔργον εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀρχιεποικεινὴν διακονίαν.

Εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, τὸν εὐλαβῆ κλῆρον Σας καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, φιλαδέλφους ὑποβάλλοντες εὐχετηρίους προσρήσεις ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶ ἐπὶ θύραις Νέω Ἔτει 1971, καὶ αὐθις θεομῶς χαιρετίζομεν Ὑμᾶς καὶ διατελοῦμεν πάντοτε ἀφωσιωμένοι, Ὑμῖν ἐν τῷ Νεοτεχθέντι Χριστῷ τῷ Κυρίῳ Ἀδελφός καὶ Συλλειτουργός.

† Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ποιμνιον ἐκτίμησιν αὐτῶν, διὰ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, εἰς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμά Του τὸ Ἅγιον.

Πιστεύω εἰς Αὐτὸν τὸν ἐκ τοῦ χοῦς πλάσαντά με διὰ τῆς παλάμης Του καὶ διὰ τῆς πνοῆς ἐμφυσήσαντα ἐν ἐμοὶ ζωὴν ἐπ' ἀγαθῷ. Πιστεύω εἰς Αὐτὸν τὸν ἐκτείναντα τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρον καὶ καταστήσαντα τὴν γῆν παράδεισον, ἐφ' οὗ ὁδεύω δημιουργῶν καὶ ἀνακαινίζων. Πιστεύω Αὐτῷ τῷ δώσαντι τὸ φῶς ἵνα βλέπω τὸ Κάλλος καὶ τῷ προικίσαντι με μὲ θέλησιν ἵνα ἐκλέγω μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τῷ ἐφοδιάσαντι με διὰ πτερόγων ἵνα ἀνίπταμαι πρὸς τὸ βασίλειόν Του.

Πιστεύω εἰς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Ἀνθρωπὸν τοῦ κόσμου· πιστεύω εἰς Αὐτὸν ὡς τέλειον Θεόν, δι' οὗ ὁ κόσμος ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν, ἄνθρωπον τέλειον ὡς ἡμᾶς.

Ἡ πεῖνα μᾶς ἐβασάνισε καὶ Ἐκεῖνος μᾶς ἔθρεψε· ἡ δίψα μᾶς ἐτροάνησε καὶ Ἐκεῖνος μᾶς ἐπότισε. Ἀρελύθημεν εἰς δάκρυα καὶ Ἐκεῖνος τὰ ἐσπόγγισε μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ ἐλέους Του. Μᾶς εἶδεν, ὅτε τὸ σκότος κατέπνιγε τὰ στήθη μας. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν βαρύνοντα τὰ στήθη μας λίθον καὶ τότε ἡ γαλήνη ἀποκατέστη εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν. Ἐπέβλεψεν ἐφ' ἡμᾶς ὀλισθαίνοντας εἰς τὴν κοιλάδα τῆς ἀθλιότητός μας καὶ μᾶς ἀνύψωσε μέχοι τῆς ἐλπίδος. Μᾶς εἶδε δούλους τοῦ κόσμου· εἶδε τὸν θάνατον γὰ μᾶς ἐξουθενοῖ καὶ ἐκμηδενίξῃ καὶ τότε ἔλαβεν ἐκ τοῦ χοῦς σῶμα ὡς τὸ ἰδικόν μας καὶ ἐνεφύσησε τὸ πνεῦμά Του εἰς αὐτό, ἵνα τὸ παλινορθώσῃ, καταστήσας τοῦτο νέον παράδεισον οἵτινος τὰ δένδρα καὶ οἱ καρποὶ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλευθερία, τὸ ἔλεος καὶ ἡ συγχώρησις. Πιστεύω εἰς Αὐτὸν, διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ Του ἐσταύρωσε τὸν κόσμον καὶ ἐγὼ δι' αὐτοῦ καλοῦμαι ὅπως σταυρώσω τὸν κόσμον.

Πιστεύω εἰς τὰ ἅγια Αὐτοῦ μυστήρια· εἰς τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἀναγεννᾷ ὡς μητέρα, τῆς ὁποίας τὰ σπλάγγνα εἶναι πλατύτερα τοῦ οὐρανοῦ, ἅγια τέκνα προωρισμένα διὰ τὸν νέον παράδεισον. Πιστεύω ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς κατεβαίνει κατὰ τὸ μυστήριον τοῦτο ἀνα-

γεννώσα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις καθίσταται τέκνον Θεοῦ διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Πιστεύω εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας, καθ' ὃ ὁ ἄστος μεταβάλλεται εἰς θεῖον σῶμα καὶ ὁ οἶνος εἰς αἷμα βάπτου τὰ χεῖλη μας μὲ βύσσον βασιλικόν. Πιστεύω εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν ὡς συνεχῆ θείαν ἐνσάρκωσιν, διὰ τῆς ὁποίας ζῆ ὁ κόσμος καινῆ ζωῆν μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν ἀγάπῃ.

Πιστεύω εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν· πιστεύω εἰς Αὐτὴν ὡς Εἰκόνα, ἐν ἣ συντηρήθησαν ὁ οὐρανὸς μετὰ τῆς γῆς, καὶ ἀποτελοῦσαν ἱερὸν βασίλειον συνεννοῦν πάσας τὰς γενεάς, τοῦ παρελθόντος, τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦς ἁγίους αὐτῆς, τοῦς δικαίους αὐτῆς καὶ τοῦς μαρτύρους αὐτῆς, παρουσία τῆς Ἁγίας Τριάδος διὰ μίαν παγκόσμιον τάξιν ἐναρμονίζουσιν τὴν φωνὴν γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἣτις εἶναι τὸ ἄσμα τῆς μαγικῆς κιθάρας τοῦ σταυροῦ.

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς πίστεως ταύτης, ἐπιθυμῶ ὅπως ἀτενίσω τὸν κόσμον μετ' ἀγάπης, καθότι ἡ πίστις εἶναι καρπὸς τῆς ἀγάπης. Ἡ πίστις, ὡς μελωδικὴ λύρα αἰνοῦσα τὸν Δημιουργόν, ἐξαγνίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ μυστικῶ φιλήματος ἐπιστρέφον οἱ ποταμοὶ εἰς τὴν κοίτην των. Ἡ ἀγάπη εἶναι αἰώνιος βασιλεία. Διὰ τῆς ἀγάπης κερδίζομεν τὸν παράδεισον.

Διὰ τῆς πίστεως ταύτης ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω πρὸς ὑμᾶς, τέκνα ἀγαπητά. Ὁ κόσμος δὲν ἀκολουθεῖ τὴν εὐθείαν γραμμὴν καὶ δὲν θὰ τὴν ἀκολουθῆ, ἐφ' ὅσον ἐγκαταλείπει τὸν νόμον τῆς ἀγάπης. Ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἐξόδου Του ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπαναφέρει πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλησίον Του. Ὁ ἄνθρωπος, ἀφ' ἑτέρου, ὀδεύων πρὸς τὸν Θεόν, χαράσσει εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὴν αἰώνιον ἀλήθειαν. Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπῆρξε σειρὰ ἐξόδων. Ἐξεπήγαγεν ἀγάπῃ ἀπὸ Αὐτόν. Ἀνέστησε νεκρούς, ἐνίσχυσε τοὺς πόδας τῶν παραλυτικῶν, ἔθεράπευσε λεπρούς. Ἡ αὐταπόρησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ θυσία, ἣτις νικᾷ τὸν θάνατον. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη μετατρέπει τὸν θάνατον εἰς ζωὴν διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία εἶναι παράδεισος ἀγάπης, ὅστις ἀντικαθιστᾷ τὸν παλαιὸν παράδεισον.

Ὁ ὢν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐσαρκώθη καὶ ἐγένετο Ἐκκλησία. Ἡ παλαιὰ δημιουργία διὰ τῆς θυσίας κατέστη καινὴ καὶ οὕτω ἅπας ὁ κόσμος συνήρτησε τὸν σταυρόν, ἐξ οὗ ἐγενε ἡ ἀθάνατος βασιλεία, ἣτοι ἡ βασιλεία τοῦ θεωμένου ἀνθρώπου. Ὁ οὐρανὸς ἀγάλλεται καὶ ἡ γῆ χαίρει. Ὁ ἄνθρωπος θεοῦται.

Ὁ ὢν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐγένετο στρατιώτης πρὸς χάριν τῆς ἀναδημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ οὐρανὸς ἐγένετο Λόγος, ὅπως εἰσέλθῃ ἐντὸς πάσης καρδίας, ἐντὸς πάσης ψυχῆς, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐνώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν ἀδελφωσύνῃ, ἀγάπῃ καὶ ἐλευθερίᾳ. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἡ Ἐκκλησία ἔδωκε τῷ κόσμῳ τὴν ἐπιστήμην, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀναγέννησιν. Ἡ θεραπεία τοῦ παραμερισμένου καὶ τραυματισμένου ἀνθρώπου εἶναι σκοπὸς αὐτῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὸ φῶς τὸ ἀπομακρῶνον τὸ σκοτὸς· εἶναι ἡ θέλησις δι' ἐκείνον ὅστις στερεῖται ταύτης· εἶναι τὸ ἱαματικὸν φάρμακον τῶν ἀσθενῶν· εἶναι ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων. Πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστολῆς ἰσοδυναμεῖ πρὸς παρέκκλισιν ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὁδοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει πνευματικὸν κενόν, τὸ ὁποῖον μόνῃ ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας πληροῖ.

Ἡ παγκόσμιος αὐτὴ ἀναρχία, ἡ πρὸ ἡμῶν ἀνθρωπότης ἢ ἐν τῇ κενότητι ἀπολύσασα ἑαυτήν, ἢ νεότης αὐτῆ, ἢ ἐπὶ τῆς πυρίνης ἄμμου τῶν ἐρημῶν ὀδεύουσα, καὶ ἀνὰ τὰς στενοχώρους ἀτραποὺς περιπλανωμένη! Γιγαντιαῖον κενὸν περιβάλλει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ψυχικὸς δὲ θάνατος ἀσφυκτικῶς περισφίγγει αὐτήν, ἐνῶ οἰμωγαὶ καὶ κύματα αἵματος στραγγαλίζουσι ταύτην. Τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο κενὸν μετέβαλε τὸν ἄνθρωπον εἰς πτώμα ἐρημιῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀκαθάρτων ἀνέμων, ἀνάγκην ἔχοντα ἐκείνου, ὃς θὰ ἐμφυσησῇ αὐτῷ ἄρωμα. Καὶ οὗτος δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ἡ Ἐκκλησία. Ἐὰν λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία παραμείνῃ ἀπασχολοῦσα ἑαυτήν διὰ τοῦ φλοιοῦ, κινουμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀνίκανος ὅπως διεισδύσῃ εἰς τὰ βάθη, ἐπαφιεμένη, διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, εἰς τὴν θεωρητικὴν θεολογίαν καὶ τὰ μακάρια ὄνειρα, τὸ κενὸν θὰ διευρυνθῆ, ἢ δὲ Ἐκκλησία αὐτῆ αὐτὴ θὰ θερίσῃ τὸν καρπὸν τοῦ κενοῦ τοῦτου.

Ὁ κόσμος ἐρευνᾷ, ἵνα εἶρη τι, δι' οὗ νὰ πληρώσῃ τὸ κενόν. Τοῦτο ὑπάρχει. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἣτις ἐν ταῖς καλύβαις, τοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς σπηλαίοις τῆς γῆς διαδεδομένη, περισυλλέγει τὰς πρώτας ταύτας ἀκατεργάστους ὕλας καὶ διαμορφώνει ταύτας εἰς δυναμεις, αἵτινες κινουμένην ἐπ' ἀγαθῷ, ὠθοῦν σύμπαντα τὸν κόσμον πρὸς τὸ τέλειον.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀποστολὴ ἐνσαρκωμένη ἐν ἀνθρώποις, ποιηθεῖσι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. Πᾶσα παθητικότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντιτίθεται πρὸς τὸν θεϊκὸν χαρακτήρα Αὐτῆς καὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ.

Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λυπεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ κρατεῖ αὐτὸν ἐν ἀργυπνίᾳ; Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλεῖ αὐτὸν νὰ ἀπομακρύνῃται τῆς ἀληθείας; Διὰ τί ἐρευνᾷ νὰ εἶρη παρηγορίαν ἐκτὸς ἑαυτοῦ; Διὰ τί ὀπίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν συμφορὰν τῆς καταστροφῆς; Διὰ τί φέρει ἑαυτὸν πρὸ τῆς κολάσεως; Διὰ τί ἀγαπᾷ νὰ κερδίσῃ τὸν κόσμον, νὰ ἀπολέσῃ δὲ ἑαυτόν; Διὰ τί δὲν ἀγαπᾷ, δὲν ἀνυψοῦται διὰ τῆς ἀγάπης εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τῆς ἀγιότητος; Διὰ τί κατέστη ὁ ἄνθρωπος λόκος κατατροφῶν τὸν συνάνθρωπον αὐτοῦ; Διότι τὸ ψυχικὸν κενὸν ἀδξάνεται ἢ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀπομακρυνῶνσις διευρύνεται, οἱ δὲ οὐράνιοι ὀρίζοντες κατέστησαν ἀπομακρυνόμενοι διὰ τὰ ἀνθρώπινα ὄμματα. Ἐὰν δυναθῶμεν νὰ φέρωμεν ἐν τῷ κόσμῳ τὸν πλοῦτον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς πλουσιωτέρους θησαυροὺς Αὐτῆς, θὰ ἐξαλείψωμεν τὸ μαρτύριον, ὅπερ εἰς τὰ ὄμματα τῆς ἀνθρωπότητος παρουσιάζεται ὡς ἀγαλλίσις καὶ χαρὰ· θὰ ἐπαναφέρωμεν

ταύτην εἰς τὴν ἀληθῆ θέσιν Αὐτῆς καὶ θὰ ἀποδώσωμεν αὐτῇ τὸν θρόνον τῆς παρηγορίας. Ἐν Αὐτῇ δὲ θὰ συνενώσωμεν τὸν αἰώνιον Παράδεισον, ἔνθα δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ τοὺς κλέπτας οὐδὲ διὰ τοὺς ἐξαπατώντας. Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ δημιουργία καὶ ἡ ἐπινόησις. Ἀποστολὴ Αὐτῆς εἶναι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἔξοδος, ἵνα κερδίσωμεν τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀγάπης.

Ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ πράξῃ πολλὰ ἐὰν φέρῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν Αὐτῆς, ἀπηλλαγμένην παντός ἐγωϊσμοῦ, ὑπερηφανείας καὶ ἀταραξείας. Ἐὰν ἀτενίσωμεν Ταύτην διὰ μέσον τῆς Ἱστορίας, θὰ ἴδωμεν Ταύτην σφριζομένην καὶ παραμένουσαν οὐχὶ ὡς ἀκαταμάχητον δύναμιν, κατευθύνουσαν τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ κόσμου, διαφόρως τῆς θεϊκῆς ἐνσαρκώσεως, ἀλλ' ἀντιθέτως παραμένουσαν ὡς πατροπαράδοτον δένδρον κατάφορτον γλυκέων καρπῶν, οὓς οὐδεὶς ἀρπάζει ἢ γεύεται, οἱ δὲ ὀλίγοι οἱ γενομένοι τούτων εὐρίσκουσιν αὐτοὺς γλυκύτερους τοῦ μέλιτος. Τῆς ἀνθρωπότητος ὁμως διαφεύγουσιν οἱ καρποὶ τοῦ ἱεροῦ δένδρου. Ζῶσα λοιπὸν Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη, ἣτις γνωρίζει νὰ ἐκθέτῃ τοὺς καρποὺς Αὐτῆς, ἵνα ὁ κόσμος τρέφεται ἐξ αὐτῶν, ἐπανέχρηται δὲ ἐν αὐτῷ ἢ Ζωῇ.

Ἡμεῖς, εὐρισκόμενοι ἐν τῇ Ἁγίᾳ ταύτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀντιοχείας, ἣτις διεδραμάτισε μέγιστον ὄρλον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, διὰ τῶν Ἁγίων, Ἀσκητῶν καὶ Συγγραφέων αὐτῆς, οἵτινες διεκρίθησαν ἐν Αὐτῇ, διὰ τοῦ βάρους Αὐτῆς ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ, ὡς πρωτοπόρον τῆς ἐλευθέρως σκέψεως καὶ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἐξελισσομένου θεολογικοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι, ὀφείλομεν νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην εἰς τὴν προτέραν ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ θέσιν Αὐτῆς, ὑπ' ὄφρ' ἔχοντες τὰ πνευματικὰ δυνάμεις καὶ ἰκανότητα σκέψεως ἡμῶν καὶ τὰ ἐν ἡμῖν ἀποθέματα πίστεως, δυναμένης νὰ κινήσῃ τὰ ὄρη. Εἶμαι πλήρης ἐλπίδων, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀνανέωσιν Αὐτῆς, ἐὰν εἴμεθα

πρὸς τοῦτο στεροῶς ἀποφασισμένοι, ὀργώσωμεν διὰ τῆς πίστεως τὸ χῶμα Αὐτῆς καὶ ποτίσωμεν ταύτην διὰ τῶν ὑδάτων τῆς θείας πίστεως ἡμῶν.

Κατὰ τοὺς δυσχερεῖς τούτους καιροὺς, οὓς διόχεται ὁ Ἀραβικὸς Κόσμος, καθ' οὓς ἄλλαι μὲν τῶν ὁδῶν ὀδηγοῦσι πρὸς τὴν ὑποδούλωσιν, ἄλλοι δὲ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν τὸ ἔδαφος ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα τῶν τέκνων, τῶν μητέρων, τῶν πατέρων, τῶν βρεφῶν καὶ γερόντων ἡμῶν, κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς, καθ' ἃς ἡ ὑπόθεσις τῆς Παλαιστίνης κατέστη ὑπόθεσις σύμπαντος τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, ὀφείλομεν πάντες νὰ βαδίζωμεν ἐν ταῖς συνεταιῖς ὁδοῖς τῆς σκέψεως, φέροντες ἐν ἡμῖν πᾶσαν ἐξ οὐρανοῦ ψυχικὴν δύναμιν καὶ δημιουργικὰ νοήματα, ἅτινα φυτεύομεν ἐν ἑαυτοῖς, ἵνα κατανοήσωμεν βαθέως τὴν συμφορὰν ταύτην. Ἡ ὑπόθεσις τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἀπὸ τῆς αἰῆς ἡ ὑπόθεσις τοῦ κόσμου. Ἡ τραγωδία αὐτῆς εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐν τῇ κενότητι διαβιοῦντος. Αὕτη εἶναι ὁ οἶκος ἡμῶν, ἐν ᾧ εὐρίσκονται τὸ προσκέφαλον ἡμῶν, τὰ σκεῆθ' ἡμῶν, αἱ ἀμπελοὶ ἡμῶν, οἱ ἐλαιῶνες ἡμῶν, οἱ στάχεις ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ἡ γῆ ἡμῶν, ὁ τόπος τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ἡ κορυφή, ἐφ' ἣς ἰστάμενοι ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὸν Πατέρα ἡμῶν, οἱ δὲ οὐρανοὶ ἀνοίγονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ θοιάσῃ τοὺς τύπους ἐν οἷς ἀπελιθώθη καλεῖται νὰ ἐπαναδώσῃ εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν φυσικὴν πνοὴν αὐτοῦ, ἵνα εἴπῃ τὸν λόγον Αὐτῆς ἐπὶ ἀνθρωπίνης τραγωδίας, ὡς ἡ παροῦσα, ἐνσαρκωθῆ δὲ ὡς ἐνσαρκωθῆ Ἐκεῖνος, Ὅστις ἔπειθε τὰς χεῖρας Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς. Ἐκεῖνος, Ὅστις μᾶς προσέφερε τὸ σῶμα καὶ αἷμα Αὐτοῦ, εἰς ἄφρασιν τῶν ἁμασιῶν ἡμῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Πρόεδρος τῆς Μ.Σ.Ε. Ὑποθέσεων Ἐξωτερικοῦ ἀνταλλάσσει μετὰ τῆς Α. Μ. τοῦ νέου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἠλία Δ' ἀσπασμόν.

Ὁ κόσμος δὲν θὰ βαδίσῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν εἰμὴ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ εἰρήνη δὲν θὰ βασιλεύσῃ ἐν αὐτῷ εἰμὴ διὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς θυσίας.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΙΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΝ (31.10.1970 — 6.11.1970)*

28. Εὐθὺς μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀντιφώνησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸ βῆμα ἀνῆλθεν ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. κ. V. Samuel, κ ο σ μ ῆ τ ω ρ τ ῆ ς Θ ε ο λ ο γ ι κ ῆ ς Σ χ ο λ ῆ ς, ὅστις καὶ εἶπε ἀγγλιστὶ τὰ ἑξῆς:

«Σήμερον ὄλοι ἡμεῖς ἔχομεν μεγάλην χαρὰν, διότι ἔχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν ἓνα τῶν μεγίστων ἡγετῶν τῆς Χριστιανοσύνης ὡς καὶ τινας τῶν ἐξοχωτέρων ἡγετῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Μικρε Σελλάσιε, προσαγορεύων τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα καὶ τοὺς ἐντιμοτάτους ξένους μας καὶ εὐχόμενος εἰς αὐτοὺς τὸ «ὡς εὖ παρέστητε» ἐτόνισε τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο σημεία, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θέλω νὰ θίξω τώρα χάριν ἐκεῖνων ἐξ ὑμῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν ἑλληνικά. Αὐποῦμαι διότι δὲν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ ἑλληνικά. Ἀτυχῶς δὲν γνωρίζω ἑλληνικά. Παρηκολούθησα μόνον τὴν μετάφρασιν.

Ὁ Μικρε Σελλάσιε εἶπε εἰς τὴν προσφώνησίν του, πόσον μεγάλην εὐχαρίστησιν αἰσθανόμεθα ὑποδεχόμενοι καὶ ἔχοντες ἤδη ἐν μέσῳ ἡμῶν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυμον καὶ τοὺς ἀξιοσεβάστους συνοδοὺς του. Εἶναι ἐκ τῶν μεγαλοτέρων ἡγετῶν τῆς χριστιανοσύνης καὶ ἰδίως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ὁ ὁποῖος προηγουμένως ἦτο καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ εἶτα ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Ὡς ἐνθυμείσθε, πρὸ δύο ἐτῶν εἴχομεν ἐδῶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν μας τὸν Πατριάρχη Ἰουστινιανόν, καὶ πέρουσι τὸν Ρῶσον Μητροπολίτην Νικόδημον καὶ — πάλιν πέρουσι — τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Νικόλαον.

Εἰς τὴν ομάδα αὐτὴν τῶν μεγάλων αὐτῶν θεολόγων προστίθεται τώρα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος. Εἶμεθα πάρα-πολὴν εὐχαριστημένοι, διότι ὁ μέγας αὐτὸς θεολόγος ἐπισκέπτεται ἡμᾶς σήμερον δι' ὀλίγον. Ὁ Μικρε Σελλάσιε διηρμήνευσε τὴν χαρὰν μας καὶ τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν θερμότητα ὑποδοχῆς διὰ τὴν μεγάλην προσγυνομένην ἡμῖν τιμὴν.

Ἐὰν ἐπροσέξατε εἰς τὴν σημερινὴν ὁμιλίαν τοῦ Μακαριώτατου, θὰ ἀντελήφθητε πόσον μέγας ἐπιστήμων εἶναι. Ἐχει μελετήσει εἰς βάθος τὴν Παρά-

δοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Ἀνατολικῶν (Oriental) Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι δὲ πολὺ χαροποιὸν, τὸ ὅτι ἔχει μελετήσει ὅλας τὰς δηλώσεις τῶν ἀνεπισήμων διασκέψεων, εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν ὁποίων μετέσχεν προσωπικῶς, — καὶ αὐτὸ εἶναι πάρα-πολὺ χαροποιὸν — τὸ ὅτι δηλ. εἰς τῶν μεγίστων ἡγετῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς προκαθήμενος, ἔχει μελετήσει τόσον διεξοδικῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ὅτι, ὡς καὶ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ἔκαμε λόγον, πρέπει νὰ προχωρῶμεν μὲ σύνεσιν. Διότι λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι μας ἐχωρίσθησαν λόγω παρανοήσεων μεταξύ των καὶ συνεχίζον ἐπὶ 1600 χρόνια νὰ εἶναι διηρημέναι, δὲν πρέπει τώρα νὰ γίνονν βήματα βιαστικά πρὸς τὴν ἐνότητα. Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι ὁ ἀληθὴς λόγος τῆς διαιρέσεως τῶν δύο παραδόσεων εἶναι ἀπλῶς διαφορὰ φραστικῆς διατυπώσεως. Ἡ παρανόσις ἔλαβε χώραν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς. Θὰ ἔλεγα, ὅτι αὐτὸ προεκλήθη ἀπὸ λάθη, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπεσαν καὶ τὰ δύο μέρη. Παράγοντες φυλετικοί, παράγοντες πολιτιστικοί, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλη τῇ σημασίᾳ τοῦ ὅρου παρανοήσεις, ἐπαιξαν τὸν ρόλον τους.

Τώρα ζῶμεν εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα. Οἱ ἄνθρωποι μὲ εὐρύτητα πνεύματος προσπαθοῦν νὰ κατανοήσουν τὰς ἀπόψεις τῶν ἄλλων. Ἡμεῖς λοιπόν, συμφωνῶ ἀπολύτως, δὲν πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τρόπον βιαστικόν, νὰ ἐπισημάνωμεν τὴν συμφωνίαν τῶν δύο παραδόσεων, ἥτοι τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ τῆς Παραδόσεως τῶν Ἀνατολικῶν (Oriental) Ἐκκλησιῶν.

Ταυτοχρόνως ὁμως δὲν πρέπει καὶ νὰ συγκαλύψωμεν τὴν ὑπάρχουσαν οὐσιαστικὴν ἐνότητα μεταξύ τῶν δύο παραδόσεων.

Ὅταν λοιπὸν οἱ θεολόγοι ἐν γένει, καὶ ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς ἐν γένει, ἢ τοῦλάχιστον ἐν μέρος μελετοῦν τὰ προβλήματα αὐτὰ θὰ διαπιστώνουν ὅτι κατ' οὐσίαν ἔχομεν τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ τὰς αὐτὰς παραδόσεις.

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἀνεφέρθη εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δηλ. τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐχω γνῶσιν τινα περὶ τῆς λειτουργικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου, τῆς βυζαντινῆς δηλ. Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐχω γνῶσιν τινα καὶ περὶ τῆς Συριακῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ ἔχω μελετήσει τὰς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 32 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1-2 τεύχους τῆς 1/15 Ἰανουαρίου καὶ τέλους.

λειτουργίας αὐτὰς καὶ τὰς διαφόρους παραδόσεις, κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι κατ' οὐσίαν συμφωνοῦμεν εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ σημεῖα. Ἐνῶ λοιπόν, ὅταν ἀναγινώσκω τὰ λειτουργικὰ αὐτὰ κείμενα, συγκινοῦμαι βαθύτατα καὶ αἰσθάνομαι θαλπωρὴν, τὸ πνεῦμα τῆς παραδόσεως τῶν ἀνατολικῶν λειτουργικῶν κειμένων φαίνεται νὰ μὴ παρουσιάσῃ οὐσιώδεις διαφορὰς, ὅμως ὑπάρχοντες σοβαρὰι διαφορὰι εἰς τὰς λεπτομερεῖας· π.χ. ἕκαστος διεμόρφωσεν ἰδίαν λειτουργικὴν παράδοσιν. Ἀλλὰ αἱ διαφορὰι αὐταὶ εἶναι ἀπαράδεκτοι. Πρέπει νὰ ἀπαλειφθοῦν χάριν τῆς ὁμοιοῦσας καὶ τῆς ἐνότητος.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, διὰ τῶν λειτουργικῶν κειμένων, διαπιστώνομεν τὴν πνευματικὴν ἐνότητα μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν. Βλέπομεν, ὅτι ἐσωτερικῶς ὑπάρχει ἐνότης καὶ συγγένεια καὶ ὅτι θὰ βλέπωμεν φαινομενολογικὰ, ἐντελῶς φαινομενολογικὴν ἐνότητα εἰς τὸ ἱστορικὸν παρόν.

Ὅχι μόνον εἰς τὴν θεολογίαν μας καὶ τὴν λατρείαν μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν Ἐκκλησιῶν μας ὑπάρχει συμφωνία. Ἀπ' ὅ,τι γνωρίζω μεταξὺ ὄλων τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Αἰθιοπικῆς, τῆς Κοπτικῆς, τῆς Ἀρμενικῆς, εἰς τὰ οὐσιώδη, εἰς τὸν πυρῆνα τῆς παραδόσεως, εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τὸ κήρυγμα, συμφωνοῦμεν.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρωμεν μίαν προσευχὴν, ἢ ὅποια νὰ μὴ κάμῃ μνηεὶαν τοῦ ὀνόματος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁλοήμερος ἢ πῶς τις μὴ στρέφεται περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν θεωρεῖται μόνον ἕνα πρόσωπον ἱστορικόν, ἀλλὰ ὁ ἑνσαρκωθεὶς Θεός, ὁ Ἐνσαρκωθεὶς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ Δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἔτσι εἰς τὸ κέντρον τῆς Θεολογίας μας, τῆς παραδόσεώς μας, τῆς λατρείας μας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας πνευματικῆς ζωῆς εὐρίσκομεν πάντοτε τὸν Ἐνσαρκωμένον Κύριόν μας. Διὰ τοῦ Ἐνσαρκωμένου Κυρίου μας καὶ ἐν τῷ Ἐνσαρκωμένῳ Κυρίῳ μας κατανοοῦμεν τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Ἡ λατεία μας, ἡ θεολογία μας, ἡ παράδοσίς μας εἶναι διαπεποτισμένα βαθύτατα ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Ἐνσαρκώσεως, καὶ τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν λειτουργίαν μας ὑπάρχει μὴ διάστασις: ἡ ἐσχολογική, δηλ. ἡ ἐνατένισις πρὸς τὸν Χριστόν ἐν δόξῃ, ὅστις εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς ἀνακαινισθείσης ἀνθρωπότητος. Αὐτὴ ἡ ἐσχολογικὴ διάστασις διαποτίζει ὅλα τὰ λειτουργικὰ μας βιβλία, ὀλόκληρον τὴν θεολογίαν μας, ὅλην τὴν πνευματικὴν μας ζωὴν.

Εἰς ὅλα αὐτά, ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζω, ἔχομεν οὐσιαστικὴν ἐνότητα καὶ συμφωνίαν.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὅλοι μας — ἂν οἱ ἡγέται μας, οἱ θεολόγοι μας προσπαθήσουν νὰ μελετήσουν τὴν ἰδίαν ἕκαστος παράδοσιν καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἄλλων κατὰ τρόπον ἀντικειμενικόν καὶ εἰλικρινῆ — θὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ὅποῖον εἶναι τὸ

θ ἔ λ η μ α τ ο ὺ Θ ε ο ὺ, δηλ. μίαν συγκεκρομένην ἐνότητα.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἢ Αὐτοῦ Μακαριώτους καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται καθὼς καὶ οἱ ἰδιοὶ μας Ἀρχιερεῖς, ἐδῶ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν καὶ ἀλλαχοῦ, θὰ παίζουν ἡγετικὸν ρόλον.

Ἄς εὐχηθῶμεν λοιπόν, ὅπως οὗτοι κατευθυνόμενοι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου φανοῦν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των.

Ὅσον δι' ἡμᾶς, εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς, διότι ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔχωμεν τὸν Μακαριώτατον καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους μεθ' ἡμῶν, καθὼς καὶ διὰ τὸ ὅτι ἔχομεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀξώμης κ. Μεθόδιον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐρίσκομεν πάντοτε μεγάλην συμπαράστασιν. Καὶ ὁ ἀδελφός του μᾶς βοηθεῖ ἐδῶ. Τοῦτο εἶναι ἐν δεῖγμα τῆς μεγάλης εὐγενείας τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος τῆς Ἀδδῆς Ἀμπέμπα. Εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς, διότι ὁ καθηγητὴς κ. Φούγιας συγκαταλέγεται μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς μας.

Εἴμεθα βαθύτατα ἐγγνώμονες πρὸς τὴν ἐδῶ Ἑλληνικὴν Κοινότητα, τὸν Μητροπολίτην Μεθόδιον καὶ τὸν Πατριάρχην Νικόλαον, διὰ τὴν εὐγενῆ ἀπάναντι ἡμῶν στάσιν των.

Ἐκφορῶμεν καὶ πάλιν τὰς εὐλικροεστάτας εὐχαριστίας μας.

Ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Ἀδδῆς Ἀμπέμπα δῶρα μίαν σειρὰν τῆς «Βιβλιοθήκης Ἑλλήνων Πατέρων» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» (40 τόμους) καὶ ἄλλα λειτουργικὰ καὶ θεολογικὰ βιβλία.

29. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Θεόφιλος παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηῶν καὶ τῆς συνοδείας του ἐπίσημον δεῖπνον εἰς τὸ Πατριαρχικὸν μέγαρον.

Εἰς τὸ δεῖπνον αὐτὸ πλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ Αἰθιοπῶν Ἱεραρχῶν καὶ λοιπῶν κληρικῶν παρεκάθησαν: Ὁ ὑπουργὸς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Σχολῆς, ὁ Ὑπουργὸς Ἐκκλησιαστικῶν, τρεῖς Αὐτοκρατορικοὶ Σύμβουλοι (ἐν Αἰθιοπία, θεωροῦνται πρόσωπα ἐπίσημά τερα καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὑπουργῶν), οἱ πρεσβευταὶ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου κ.ἄ.

Κατὰ τὸ δεῖπνον αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀρχιεπίσκοπος Χάρραρ κ. Θεόφιλος προσφωνῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηῶν κ. Ἱερώνυμον εἶπε:

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,
Ἐξοχώτατοι,

Τὸ Πατριαρχεῖον Αἰθιοπίας ὑποδέχεται τὸν Προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ πολὺ εὐλικρινῆ χαρὰν πνευματικὴν καὶ ἐγκαρδιό-

τήτα. Είναι ἡ πρώτη ἐπίσκεψις Προηιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αἰθιοπίας. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν σημαίνει ὅτι εἴμεθα ξένοι μεταξύ μας. Ἐρχομεν ἤδη ἀκούσει πολλὰ περὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱερωνύμου εἰς διαφόρους διαλέξεις καὶ διὰ τοῦτο χαίρομεν ἰδιαίτερος, διότι ἐν τὸσον ἐπίσημον πρόσωπον εἶναι ἐν μέσῳ ἡμῶν.

Ἀναμφιβόλως τὸ ταξείδιον αὐτὸ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Αἰθιοπίαν ἔχει τὸν ἀπώτερον σκοπὸν τῆς προσεγγίσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας. Ἡμεῖς οἱ Αἰθίοπες ἔχομεν μεγάλας ὑποχρεώσεις ἐναντι τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Α.Α. Μεγαλειότης ὁ Χάϊλε Σελάσιε ὁ Α' ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν συγκλήσεως τῆς διασκεψέως τῶν προκαθημένων τῶν Ἀνατολικῶν (Oriental) Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Ἀδδῖς Ἀμπέμπα. Ἡμεῖς κάμνοντες λόγον περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐννοοῦμεν κυρίως τὴν ἀποκατάστασιν μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν Ἀνατολικῶν (Oriental) καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Μακαριώτατε, παρὰ τὰς περιπετείας τῆς ἡ Ὁρθόδοξος Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία, μένει πιστὴ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Τηρεῖ τὰ ὀρθόδοξα ἔθιμα καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ὀρθόδοξον τρόπον ζωῆς. Οὔτε ἐσωτερικαί, οὔτε ἐξωτερικαὶ ἐχθροὶ κατώρθωσαν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰθιοπίας. Καλλιεργεῖ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, τοὺς ἱερὸς κανόνας, τὴν ἀρχαίαν λειτουργικὴν καὶ μυστηριακὴν ζωὴν, τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ τὰ ὀρθόδοξα ἔθιμα. Πολλὰ ἑορτὰ τῆς Ἐκκλησίας μας συμπύπτουν μὲ τὰς ἑορτὰς τοῦ ἰδικοῦ σας ἑορτολογίου. Τιμῶμεν τοὺς ἁγίους καὶ ἰδιαίτερος τὴν Παναγίαν Θεοτόκον.

Αἱ Ἀνατολικαὶ (Oriental) Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Οἰκογενείας ἀπεκόπησαν ἀπ' ἀλλήλων λόγῳ τῶν χριστολογικῶν ἐρίδων τοῦ Ε' αἰῶνος. Ἐσχάτως ὁμῶς ἐπραγματοποιήθησαν ὠρισμένα, ἀνεπίσημον χαρακτήρος, συναντήσεις θεολόγων τῶν δύο Ἐκκλησιαστικῶν Οἰκογενειῶν. Οἱ θεολόγοι αὐτοὶ ἤχθησαν ὁμοφώνως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ δύο μέρη ἔχον τὴν αὐτὴν πίστιν παρὰ τὸ ὅτι δὲν συμφωνοῦν πλήρως εἰς τὴν ὀρολογία.

Εἰς τὴν Αἰθιοπίαν ἡ Ἐκκλησία ἀνεπτύχθη παρὰ τὸ πολιτιστικὸν καὶ κοινωνικὸν ὑπόβαθρον, τὸ ὁποῖον συνήτησεν. Ἐντεῦθεν ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὰ ἴδια αὐτῆς ἔθιμα καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς προᾶξιν. Ἐχομεν λοιπὸν Ἐκκλησίας, Μονάς, καὶ Μνημεῖα Χριστιανικά, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἰδιάζουσαν πνευματικὴν κληρονομίαν τῆς Αἰθιοπίας.

Μᾶς προκαλεῖ πολὺ μεγάλην χαρὰν, τὸ ὅτι μία διορθόδοξος ἐπιτροπὴ πρόκειται νὰ συνέλθῃ ἐδῶ εἰς Ἀδδῖς Ἀμπέμπα. Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ θὰ λάβῃ συγκεκριμένης μορφῆς ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἐπανένωσιν τῶν Ἀνατολικῶν (Oriental) καὶ τῶν Ὁρθόδοξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν.

Πιστεύω, ὅτι πρέπει νὰ ἀναλάβωμεν τὴν πρωτοβουλίαν διαλόγου μεταξύ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Αἰθιοπίας, μὲ σκοπὸν νὰ βοηθήσωμεν τὰς Ἐκκλησίας νὰ προσεγγίσουν ἀλλήλας. Είναι κοινὴ λοιπὸν πεποιθήσις, ὅτι ἐπισθεν τῆς διαιρέσεως τῆς Ἀνατολικῆς Χριστιανοσύνης ἐκρύπτοντο μὴ θεολογικοὶ παράγοντες. Κατὰ τὴν νέαν αὐτῆν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, οἱ παράγοντες αὐτοὶ δὲν ἀσχοῦν πλέον καμμίαν ἐπίδρασιν. Πράγματι, αἱ διαφοραὶ μας δὲν εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα δογματικά. Ποικίλα, ἀνθρωπίνον χαρακτήρος, στοιχεῖα παρεσέφρησαν εἰς τὰς συζητήσεις. Τοῦτον ἔνεκα εἶναι, νομίζω ἀπολύτως ὀρθὸν αἱ συνομιλίας διὰ τὴν ἐπανένωσιν μεταξύ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰθιοπίας νὰ ἀρχίσουν, ὡς ἐν πρώτον βῆμα διὰ τὴν ἐπανένωσιν τῆς Ἀνατολικῆς Χριστιανοσύνης.

Εἰς τὴν προσπάθειαν μας αὐτὴν θὰ ἔχωμεν ὡς ἀφετηρίαν μας τὰς ἀρχαίας μας λειτουργίας. Είναι δὲ γεγονός, ὅτι τὸσον εἰς τὴν ἰδικὴν μας ὅσον καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν σας Ἐκκλησίαν αἱ λειτουργίαι ἀποτελοῦν τὸ ζῶν θεμέλιον τῆς πίστεως.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις, Μακαριώτατε, ὑποδέχομαι τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τοὺς σεβασμίους συνοδούς Σας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Αἰθιοπίας. Τέλος ὑψῶ τὸ ποτήριον ὑπὲρ ὑγείας τῆς Α.Α.Μ. τοῦ Χάϊλε Σελάσιε τοῦ Α' ὑπὲρ ὑγείας τῆ Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ ὑπὲρ τῆς ἑλληνοαιθιοπικῆς φιλίας.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν ἀντιφωνῶν εἶπεν ἀγγλιστὶ τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Ἐξοχώτατοι,
Τίμιον πρεσβυτέριον,

Ὡς ἐκπρόσωποι τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐπισκεπτόμενοι τὴν παραρχαίαν καὶ σεβασμίαν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ ἱεραποστολικοῦ των ἰδρωτὸς ἠΐξησαν οἱ Ἅγιοι Φρουμέντιος καὶ Αἰδέσιος, αἰσθανόμεθα ἰδιαίτερος ἐντυχεῖς. Θεωροῦμεν δὲ ὡς ἰδιαίτερον πρὸς ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐνοίαν τὸ γεγονός, ὅτι ἡ εὐγενὴς τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος πρὸς ἡμᾶς πρόσκλησις πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς εὐγενοῦς ὑμῶν Χώρας καὶ τοῦ λεοντοθύμου ὑμῶν Λαοῦ περιέλαβε καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐπίσημου ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς στέψεως Αὐτοῦ εἰς Αὐτοκράτορα. Ἐντεῦθεν ἔχομεν τὸ προνόμιον νὰ εὐδοικώμεθα ἐν μέσῳ ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως, ἐπὶ τῇ ἐδκαιρίᾳ τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς στέψεως τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αἰθιοπίας Χάϊλε Σελάσιε τοῦ Α', ὁμηγύρεως ὁμῶς τὴν ὁποίαν ἐπευλογοῦν καὶ αἱ ἱεραὶ σκιαί τῶν μεγάλων Ἀγίων καὶ ἰδρυτῶν τῆς καθ' Ὑμᾶς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῶν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν τιμωμένων μεγάλων τῆς Χριστιαν

νωσύνης μορφών και Οικουμενικών Διδασκάλων. Αί προς ἡμᾶς γενόμενοι τιμητικοὶ αὐταὶ διακρίσεις καταδεικνύουν σαφῶς, ὅτι ὑμεῖς ἀντικρύζετε ἡμᾶς ἐκ καρδίας θεοδιδάκτου, ἵνα ἀγαπᾶ ἄνευ ὀρίων καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεων.

Ἡ παροῦσα ἱερά ἀποδημία ἐκ τῆς ἀποστολικῆς τῶν Ἀθηνῶν καθέδρας εἰς τὴν ἔδραν τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων» (Negus Negusti) συντελεῖται εἰς ἀπότισιν παλαιᾶς ὀφειλῆς, ἥτοι εἰς ἀνταπόδοσιν πολλαπλῶν ἐπισκέψεων, κατὰ πρόωτον μὲν καὶ κύριον λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, κατόπιν δὲ ἐκλεκτῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος. Ἐρχόμεθα εἰς τὴν εὐγενῆ ὑμῶν Χώραν, ἵνα φέρωμεν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸν μῆνυμα ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Δὲν θὰ ὑπερέβαλλον, ἐὰν ἔλεγα μῆνυμα ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τε τὴν Α. Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα, πρὸς τὴν καθόλου κατ' Αἰθιοπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς ἅπαντα τὸν εὐσεβῆ καὶ γενναῖον Λαὸν αὐτῆς. Διότι ἡ Χώρα καὶ τὸ Ἔθνος ὑμῶν εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μακρῶν αἰῶνων ἐτίμησε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεδέθη στενότερα.

Ἡ μακρὰ ὑμῶν πολιτιστικὴ παράδοσις, ἡ ὁποία ἤδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολομῶντος ὡς λάμψις ἀστραπῆς ὀρῖπει μίαν ἀναλαμπὴν ἐπὶ τῆς ἐβραϊκῆς γραμματείας, φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐλκύσει τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν πρὸς ὑμᾶς. Ἐκτοτε, γενναῖοι ὑμεῖς πολεμισταί, ἀποδείξαντες τὴν ἀρετὴν ὑμῶν ταύτην διὰ μέσου μακρῶν αἰῶνων, καὶ πρὸ ὀλίγων, μόλις δεκάδων ἐτῶν, ὑπὸ τὴν σφύρα καὶ πεφωτισμένην ἠγεσίαν τοῦ νῦν κοσμοῦντος τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Χώρας, ἔχετε κατακτήσει τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία σᾶς θαυμάζει, σᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἡ ὁποία ἠθέλησε πάντοτε, διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της, νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ. Σᾶς θαυμάζομεν καὶ σᾶς ἀγαπῶμεν, διότι ἀπὸ μακροῦ ἔχομεν διακρίνει δειγμάτων τοῦ σπανίου πνευματικοῦ ὑμῶν πλοῦτου, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἔχετε κερδίσει παγκοσμίως τὴν ἀναγνώρισιν ὡς εἰς τῶν ψυχικῶς εὐγενεστέρων λαῶν τῆς Ὑψηλίου. Διακρίνομεν, ὅτι καὶ ὑμεῖς εἴσθε διαπεποτισμένοι ὑπὸ τῆς ζωοποιοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ Ἐδαγγελίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου μεταδιδόμενη ἡ χάρις «τοῦ ἐκ σκότους ἡμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς», (Α' Πέτρο. β', 9) τοὺς μὲν συνήθεις Λαοὺς ἐξυψώνει καὶ ἐκπολιτίζει, τοὺς δὲ εὐγενεῖς καὶ ἔμφρονας ἐξυψώνει καὶ ἀγιάζει. Ἀλλ' οὐ μόνον τοῦτο, ἡ χάρις τοῦ Ἐδαγγελίου ἐνδυναμώνει καὶ χαλκιδώνει τοὺς γενναίους, ὅπως ἐνίσχυσε καὶ τὸν ἡρωϊκώτατον Λαὸν ὑμῶν καὶ τὸν ἰκάνωσεν, ἵνα δώσῃ δειγμάτων ἡρωϊσμοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ θαυμάζωσιν καὶ θὰ ζηλέωσιν καὶ οἱ γενναῖοτεροι λαοὶ τῆς Οἰκουμένης. Ἐπὶ 3000 τοῦλάχιστον ἔτη, μαχόμενος σκληρῶς ἐναντίον ποικιλοτάτων καὶ μαχητικωτάτων Λαῶν, κατώρθωσεν, ἀπομονωμένος εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου, νὰ συντρίψῃ τοὺς ἐπιτεθέντας κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ διατηρήσῃ βίον ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον, ἐνῶ ἄλλα ἔθνη εἶχον στερηθῆ τὸ μέγαλον αὐτοῦ ἀγαθοῦ.

Ὁ θαυμασμός μας πρὸς τὸν ἐνδοξον Αἰθιοπικὸν Λαὸν συνυφαίνεται μετὰ τῆς θεομῆς ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν τρέφομεν πρὸς αὐτὸν ὡς Ἑλληνες, ἀγάπης ἡ ὁποία διήκει δι' ὅλης τῆς ἱστορίας τῶν δύο Λαῶν ἡμῶν. Ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου, τοῦ πατρὸς τῆς Ἱστορίας καὶ πρόωτον μάρτυρος τῶν ἀμοιβαίων φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο Λαῶν, συνεχίζεται ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῶν ἁγίων ἱεραποστόλων Φρουμεντίου καὶ Αἰδεσίου καὶ τῶν μαθητῶν οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν Ἀπόστολον καὶ Ἐδαγγελιστὴν Ματθαῖον μετελαμπάδευσαν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην χώραν καὶ ἐστερέωσαν εἰς Χριστὸν τὸν ἐνδοξον καὶ εὐγενῆ Λαὸν της, προχωρεῖ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Κομμηνῶν, βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ φθάνει μέχρι τῶν ἐσχάτως ἐπαναληφθεισῶν φιλικωτάτων ἐπαφῶν.

Συμβαίνει δὲ μεταξὺ ἡμῶν τοῦτο τὸ παράδοξον παρὰ τὸ ὅτι κατοικοῦμεν Χώρας ἀπεχούσας ἀπ' ἀλλήλων χιλιάδας μιλίων καὶ χωριζομένας διὰ θαλασσῶν καὶ Χωρῶν πολλῶν, κοινὰ ἰδανικά, ἀμοιβαῖος σεβασμός, ἀμοιβαία ἐνίσχυσις καὶ βοήθεια, καὶ ὑπὲρ πάν ἄλλο ἡ ὑπακοή εἰς τὴν πρόωτην καὶ μεγάλην ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ συνδέει τὸν ἕνα Λαὸν πρὸς τὸν ἄλλον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων διὰ φιλίας σταθερᾶς, φιλίας, ἣν «οὔτε εὐρῶς οὐθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρῶσει ποτὲ χρόνος» οὔτε ἄλλη τίς ποτε αἰτία. Πιστεύομεν δὲ, ὅτι ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην πνοήν τοῦ ἐνδόξως βασιλευόντος θεοσεβεστάτου Αὐτοκράτορος Χάιλε Σελάσιε οἱ εἰλικρινεῖς αὐτοὶ δεσμοὶ δσημέραι θὰ γίνωνται περισσότερον στενοί, περισσότερον ἀμοιβαῖοι, γνησιώτεροι, ἀνιδιοτελέστεροι, ἀδελφικώτεροι καὶ θὰ βασιζόνται ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν πάντων τῶν Λαῶν καὶ τοῦ κοινοῦ εὐγενοῦς πάθου, ὅπως ὁ εἰς Λαὸς βοηθῆ τὸν ἄλλον κατὰ δύναμιν, ὥστε ὅσον σημαντικώτερα εἶναι ἡ πρόοδος τοῦ ἐνός τόσο μεγαλυτέρα νὰ εἶναι ἐπὶ τούτῳ ἡ χαρὰ τοῦ ἄλλου.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ στερεοῦ καὶ ἀσραγοῦς θεμελίου, ὡς ἐπιστέγασμα καὶ ἐπισφράγισμα ἔρχονται αἱ ἀδελφικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν δύο Λαῶν μας. Οἱ ἅγιοι Φρουμέντιος καὶ Αἰδέσιος εὐοῦσαν τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας ἀνοικτήν. Πόσον συγκινητικά εἶναι τὰ ὅσα ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου ἱσαποστόλου Φρουμεντίου περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν τὸν συμπεριφορᾶς τοῦ εὐγενεστάτου Λαοῦ τῶν Αἰθιοπῶν, τῆς δίψης αὐτοῦ διὰ τὸ φῶς καὶ ἐμπιστοσύνης μεθ' ἧς ἐδέχθησαν τὸ κήρυγμά του! Ἡ οὕτω, λοιπόν, στερεωθεῖσα μόχθοις μὲν καὶ ἰδρωσὶ τῶν δύο ἀγαθῶν ἱεραποστόλων, μερίμνη δὲ καὶ εὐλογίας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Ἐκκλησία τῆς Αἰθιοπίας οὐδέποτε ἔπασσε νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαπωμένη καὶ ἀγαπῶσα, ἡ ποθουμένη καὶ ποθοῦσα, ἡ τιμῶσα καὶ τιμωμένη.

Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερθυμίσω ἄλλας λεπτομερείας, τόσο γνωστὰς εἰς πάντας ὑμᾶς. Ἄλλως τε ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας συνεχείας τῶν ἀμοιβαίων δεσμῶν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης εὐρίσκειται τὴν στιγμὴν ταύτην ζῶσα πρὸ ἡμῶν. Διαπιστοῦντες τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐκδηλουμένην ἀγάπην τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς

Μεγαλειότητος, ἐνσαρκούσης τὰ αἰσθήματα ἅπαντος τοῦ εὐσεβοῦς Αἰθιοπικοῦ Λαοῦ, αἰσθανόμεθα ὅτι αὕτη ἀνάγεται πρὸς ἅπαν τὸ ἑλληνικὸν Γένος καὶ σύμπασαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν· βαθύτατα δὲ συγκεκινημένοι καὶ ψυχικῶς ἀπολύτως μεθ' Ὑμῶν ἠνωμένοι, ἀγαπῶντες ὑμᾶς καὶ θαυμάζοντες, ὡς εἶπον καὶ πάλιν, τὸν ἔνδοξον καὶ εὐγενῆ Λαόν, καὶ σεβόμενοι τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν, ἣ ὅποια ἐκράτησεν ἄσβεστον τὴν λυχνίαν τῆς ὁμολογίας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐπὶ τόσους αἰῶνας καὶ μεγάλως τιμῶντες καὶ εὐλαβοῦμενοι τὸν θεοσεβέστατον καὶ συντετώτατον μέγαν ὑμῶν Βασιλέα, ἐκφράζω ἐνώπιον πάντων καὶ διαλαλῶ τὴν βαθεῖαν μου εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς πρὸς τὴν παροῦσαν ἀντιπροσωπεῖαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τιμάς. Ὑφῴντες ὅθεν τὰς χεῖρας καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν πάντων τῶν ἀγαθῶν πλουσιοπάροχον χορηγὸν ταπεινῶς καθικετούμεν Αὐτόν, ἵνα εἰς μὲν τὴν Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα δώσῃ τὴν σοφίαν τοῦ προπάτορος αὐτοῦ Σολομῶντος καὶ ἀξιῶσῃ αὐτὸν νὰ βλέπῃ τὸν Λαόν Του εὐτυχοῦντα, εἰρηρικῶς δὲ νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη δεκάδας ἐτῶν, εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν, καὶ τὴν χαρὰν τοῦ νὰ βλέπῃ πάντα τὰ τέκνα του («περιπατοῦντα ἐν ἀληθείᾳ») καὶ εἰς τὸν ἔνδοξον καὶ φιλόθεον Λαόν τῆς Αἰθιοπίας εἰρήνην καὶ συνεχὴ πρόοδον τὸσον ἐν τοῖς κατὰ κόσμον ὅσον καὶ τοῖς κατὰ πνεῦμα ἀγαθοῖς. Εὐχομαι δ' εἰς ὀλόκληρον τὴν ἱερὰν ταύτην ἀμύνησιν, Αἰθιοπίας τε καὶ Ἑλλάδος, ἵνα γίνωμεν ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθημεν ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν».

30. Τὴν ἐπομένην, Πέμπτην, 5ην Νοεμβρίου, ὁ Πατριάρχευον τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Χάρραρ κ. Θεόφιλος, ἐδεξιῶθη μετὰ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἱεραρχίας τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Μέγαρον. Ἡ δεξιῶσις εἶχεν ἀποχαιρετιστήριον χαρακτῆρα. Κατ' αὐτὴν, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἡ ἀκολουθία του ἠὲχαρίστησαν τοὺς ταγοὺς τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν Μακ. Πατριάρχευοντα διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐδείκνουν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ ἐκπροσωποῦντα αὐτὴν ἄτομα, καὶ τυπικῶς τοὺς ἀπεχαιρέτισαν μετὰ τὴν εὐχὴν ταχείας συναντήσεως, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 150ετηρίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεόφιλος, εὐχαριστήσας διὰ τὴν πρόσκλησιν, ἐμνημόνευσε μετὰ συγκινήσεως τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ εἰς Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1951 ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς ἀφίξεως τοῦ ἁγίου Ἀπ. Παύλου εἰς Ἑλλάδα, καθὼς καὶ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔσχε τότε ἰδιαιτέρας ἐπαφὰς καὶ συνομιλίαις. Κατὰ τὴν δεξιῶσιν αὐτὴν ὁ Μακαριώτατος Θεόφιλος προσέφερεν εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἰερώνυμον βαρύτιμα δῶρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων χρυσοῦν ἱερὸν εὐαγγέλιον. Καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι νομίζει κανεῖς, ὅτι συνηγωνίζοντο μεταξὺ τῶν εἰς τὸ ποῦδὲ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἑλλάδος ὅχι τὸ πολυτιμότερον ἢ πλουσιώτερον ἀλλὰ τὸ θερμότερον δῶρον. Εὐλογητὸς ὁ Θεός,

ὁ διδοὺς τὸ Πνεῦμα τοῦ τὸ Ἅγιον καὶ κατευθύνου ἡμᾶς ἀμφοτέρους εἰς μίαν ἀμοιβαίαν ἀνυστερόβουλον ἀγάπην.

31. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Αἰθιοπία παραμονῆς τοῦ ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη: 1) τὸν ἐξοχώτατον Πρέσβυν τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Κοῦμπον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔσχε μακρὰν συνομιλίαν, 2) τὰ Σχολεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος, ἐνθα ἐγένετο πρὸς τιμὴν του σεμνῆ ἑορτῆ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γυμνασιάρχης κ. Μιχ. Τσουκαλᾶς τὸν προσεφώνησε διὰ λόγων θερμῶν, ἀναφερθεὶς μάλιστα εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν διδασκάλων διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἐλληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν καὶ ἰδίως τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν παρέδωκαν οἱ ἀπόστολοι καὶ ἔστερέωσαν μετὰ τοὺς ἀγῶνας των οἱ ἅγιοι πατέρες. 3) Τὸν ἀξιότιμον Δήμαρχον τῆς Ἀδδῆς Ἀμπέμπα κ. Χαϊλῆ Γιωργῆς Βορκινέχ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέδωσε ἐκ μέρους τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Ρίτσου τὴν χρυσοῦν κλεῖδα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἥτοι συμβολικὴν ἐπίσημον πρόσκλησιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας. 4) Μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Γκιών, ὅπου οἱ ἐν Ἀθήναις σπουδάσαντες Αἰθίοπες τὸν ἐδεξιῶθησαν, διὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην τους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰ ὅσα κατὰ τὸ διάστημα τῆς φοιτητικῆς των ζωῆς ἔπραξε δι' αὐτούς. Τὸν Μακαριώτατον προσεφώνησε ἐκ μέρους τῶν ἐν λόγῳ ἐπιστημόνων ὁ πρωτοπρεσβύτερος Μίκρε Σελάσιε, καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐλληνοιστί, ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ὁ Μακαριώτατος ἀπαντῶν ἔκαμε λόγον περὶ παραλείψεων πολλῶν. Ἐζήτησε δι' αὐτὰς συγγνώμην καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι μετ' ὀλίγον πάντοτε τὴν ἀγάπην καὶ διδάσκαλον τὰ τυχόν σφάλματα τοῦ παρελθόντος θὰ ἀποτραπῇ διὰ τὸ μέλλον πᾶσα περίπτωσις πικρίας. Κατὰ τὴν δεξιῶσιν αὐτὴν ἔσχομεν τὴν μεγάλην χαρὰν νὰ ἴδωμεν τοὺς ἐν Ἑλλάδι σπουδάσαντας κατέχοντας ὑψηλὰς θέσεις εἰς τὴν ἱεραρχίαν τοῦ Αἰθιοπικοῦ κράτους. Σημειωτέον, ὅτι εἶς εἶναι ὑπουργός.

32. Τὴν Παρασκευὴν, περὶ ὥραν 10.30', ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος καὶ ἡ σεπτὴ ἀκολουθία του, προπεμπόμενοι ὑπὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας κ. Θεοφίλου καὶ ἄλλων ἱεραρχῶν, τῶν ὑπουργῶν Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, τοῦ Ἐξοχ. Πρέσβεως κ. Ν. Κοῦμπον καὶ ἄλλων, ἀνεχώρησαν ἐξ Αἰθιοπίας ἐπιστρέφοντες εἰς Ἀθήνας. Εὐρισκόμενος ὁ Μακαριώτατος ἐν πτήσει, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Α.Α.Μ. τὸν αὐτοκράτορα Χαῖλε Σελάσιε τὸ ἐξῆς εὐχαριστήριον τηλεγράφημα:

«Ἀπερχόμενοι ἐκ τῆς εὐλογημένης χώρας τῆς Ὑμετέρας θεοφουρήτου Μεγαλειότητος ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πάντων τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπεῖας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ προσωπικῶς, ἐκφράζομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τε τὴν βασιλοπρεπῆ φιλοξενίαν, ἧς ἐτύχομεν καὶ διὰ πάσας τὰς τιμητικὰς διακρίσεις, τὰς ἐπιδαφιλευθείσας ἡμῖν, καὶ εὐχόμεθα πᾶσαν εὐλογίαν

ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίβην ἔχετε
ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*»
(Ὁ Κύριος)

Ὅταν ἡ ροὴ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου συντελεῖται ἐν ὁμαλῇ καταστάσει, ὅταν δηλονότι ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀπὸ ὕλικῆς πλευρᾶς ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς, θεωρῆ ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον, τότε φιλοσοφῶν ἀνωδύνως τονίζει μετὰ τοῦ φιλοσόφου Λεϊβνιτίου, ὅτι «τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ καλῶς ἔχουσιν».

Ὅταν ὁμως τὴν προτέραν ἄνεσιν καὶ εὐμάρειαν διαδεχθῶν στερήσεις καὶ λύπαι, ὅταν τὸν οὐρανὸν τῆς ψυχῆς του καλύψουν νέφη σκοτεινὰ καὶ μεταβληθῶν ταῦτα εἰς λαίλαπας καὶ καταιγίδας, τότε λησμονεῖ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἔντρομος προσβλέπει πρὸς τὸν ἀδιόρατον ὀρίζοντα τοῦ μέλλοντος.

Καὶ σκέπτεται βαρυθύμως, ὅτι ἀνεκτὸν θὰ ἦτο, ἂν ἐπρόκειτο ἀπαξ ἢ δις νὰ χειμασθῆ ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου του· ἀλλ' ἡ προσωπικὴ του ἐμπειρία καὶ τὰ διδάγματα τῆς Ἱστορίας τὸν διδάσκουν ἀμειλίκτως, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος θὰ διέλθῃ διὰ πλείστον δοκιμασιῶν καὶ εἰς συχνὰς περιόδους, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του, καθ' ἣν βαδίζει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅστις, οὐχὶ ἀδίκως, ἀπεκλήθη «Κοιλὰς Κλαυθμῶνος».

Καὶ εἰς τὴν κοιλάδα αὐτὴν τοῦ Κλαυθμῶνος, εἰς τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν τῆς δυστυχίας οἱ ἀνωτέρω λόγοι τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀντήχων εἰς τὴν ψυχὴν του ὡς νικητήριον σάλπισμα πίστεως καὶ παρηγορίας, τὸ ὁποῖον τονῶναι τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ βίου, καὶ ἐνισχύει τὴν ἀντοχὴν καὶ τὴν καρτερίαν, διὰ νὰ μὴ καμφθῆ τὸ ἀγωνιστικὸν θάρρος, διὰ νὰ μὴ ὑποσταλῆ ἡ σημαία τῆς προσπαθείας, καὶ διὰ νὰ μὴ κατεποντισθῆ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν δίνην τῶν ἠθικῶν καταιγίδων καὶ εἰς τὴν τρικυμισμένην θάλασσαν τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου.

Ἐβροντοφώνησεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς:

«*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίβην ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*».

Καὶ τὸ μήνυμα αὐτὸ ἔχων ὁ ἄνθρωπος ὡς πολικὸν ἀστέρα, πρὸς ὃν διαρκῶς θὰ προσανατολίζεται,

ἀπὸ Κυρίου διὰ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὸν γενναῖον Αἰθιοπικὸν Λαὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν Αἰθιοπικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἀθηνῶν Ἰερωνομος

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἐπίσημος ἐπίσκεψις, ἡ ὁποία ἤνοιξε νέους δρόμους εἰς τὴν συνεργασίαν καὶ τὴν προσέγγισιν τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρχμ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

θὰ παραδέχεται, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου θὰ κυραρχῆται πάντοτε ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην.

Καὶ ἀληθῶς, τὸν ἄνθρωπον ἀναμένει ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἡ θλίψις, αἱ πικρίαί, αἱ ἀπογοητεύσεις καὶ πλείσται ἄλλαι καὶ πολυπικροίλαι συμφοραί. Καὶ μάλιστα ὅπως ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ ἐπλεόνασεν ἡ κακία καὶ ὁ ταύτης ἀπότοκος πόνος.

Δυστυχῶς, ἡ ἀπόγνωσις καὶ ἡ φρίκη ἐξαπέλυσαν τοὺς φρικτοὺς πλοκάμους τῶν καὶ ἐνηγκαλίσθησαν ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην. Καὶ ἡ δυστυχία καὶ ὁ ὀλοφυρμὸς ἐθρυμμάτισαν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, καὶ εἰσεπήδησαν εἰς τὴν ταπεινὴν ἀχυροκαλύβην τοῦ πτωχοῦ καὶ εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τοῦ πλουσίου.

Συνάνθρωποι καὶ συναθληταὶ τοῦ ταλαιπώρου βίου μας, δὲν ρίπτετε ἐν βλέμμα πέραν τῶν ὀριζόντων τῆς Πατρίδος μας; Θὰ ἴδετε, ὅτι τὸν πλανήτην μας συνέχει ὁ θρήνος, ὁ στεναγμὸς καὶ ἡ οἰμωγή, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ αἶμα βάφει τὸν δρόμον τῆς δυστυχισμένης πορείας μας.

Παρὰ ταῦτα, δὲν πρέπει νὰ ἀγνωθῶμεν, ὅτι ἂν καὶ τὰ ἔθνη δοκιμάζουν πικρίας καὶ περιπετείας, καὶ ἀπὸ τὴν πείραν τῶν εὐρίσκουν τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, πολλῶ μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἡ θλίψις συχνὰ θὰ κρούῃ τὴν θύραν τῆς ψυχῆς του, καὶ ὁ πόνος θὰ εἶναι ὁ διαρκῆς σύντροφός του.

Καὶ ἂν εἰς τὰς ἐπιθέσεις αὐτὰς μείνη ἀλύγιστος καὶ θαρραλέος, παρηγορούμενος καὶ φωτιζόμενος ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος, τότε θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν συνείδησίν του, ὅτι εἶναι νικητὴς τῆς ζωῆς. Τότε θὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος εἶναι γεγονότα πρόσκαιρα. Εἶναι γεγονότα ἀπατηλά, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζουν τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἠθικῆς νίκης. Θὰ μάθῃ τότε ἐκ τῆς ἰδίας του ἐμπειρίας, ὅτι οἱ μεγάλοι ἄγῶνες ἀπαιτοῦν μεγάλας θυσίας διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς ἐπιθυμητὸν τέρμα.

Οἱ μεγάλοι καὶ ὑψηλοὶ σκοποὶ ἀξιοῦν ἀρραγῆ καὶ ἀσάλευτον πίστιν, πίστιν μὴ καταβαλλομένην ἀπὸ τὰς δοκιμασίας, καὶ ἐπομένως ἱκανὴν νὰ παρασύρῃ τὰς ἐμπόδια, τὰ προβαλλόμενα ἀπὸ ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους παράγοντας.

Τοιουτοτρόπως εἶναι βαρὺ καὶ ὀδυνηρὸν τὸ τίμημα τῆς νίκης τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις βλέπει τοὺς ἀγῶνας του καὶ τὰς προσπαθείας του ὑπὸ τὴν προοπτικὴν τῆς αἰωνιότητος.

Καὶ θάρρος ἀντλῶν ἀπὸ τὴν προοπτικὴν αὐτὴν, πολεμεῖ γενναίως κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν κακῶν καὶ διεφθαρμένων συνθηθειῶν τῆς κοινωνίας, καυτηριάζει τὸ αἶσχος μὴ ἠθικῶν συμ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΕΛΕΥΣΙΣ Η ΚΑΤ' ΑΙΓΥΠΤΟΝ – ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ – ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ

Τὴν 1 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἢ ἀπὸ τῆς 26 Νοεμβρίου συνελοῦσα εἰς φθινοπωρινὴν Συνεδρίασιν Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς, Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου, κ. κ. Νικολάου τοῦ ΣΤ', προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τριῶν νέων βοηθῶν Ἐπισκόπων τοῦ Πατριάρχου τοῦ Νικοπόλεως, τοῦ Ἐλευσίνου καὶ τοῦ Βαβυλωνος, οἵτινες προστίθενται εἰς τὸν ἤδη ὑφιστάμενον βοηθὸν Ἐπίσκοπον Ἡλιουπόλεως.

* *

Κωμῦδριον Ἀλεξανδρείας κατὰ Σουΐδαν ἢ Ἐλευσίς ἦτο προάστειον τερπνὸν καὶ ἐξοχικόν, ὅπου νῦν ἡ συνοικία Χάδρας. Ἐξετείνετο ἕως τῆς τότε Κανωπικῆς Διώρυγος (τανῦν Μαχμουδίας). Ὁ Στράβων ρητῶς λέγει «ἐν δεξιᾷ τῆς Κανωπικῆς ἐστὶν ἡ ἄγουσα ἐπὶ τὴν Ἐλευσίνα». Κατὰ Τίτον Λίβιον, ἀπέχετο τῶν 5 Τμημάτων (Α', Β', Γ', Δ', Ε')

βιβασμῶν, καὶ κρατεῖ λευκὴν τὴν ψυχὴν του, ἵνα αὕτη ἀκτινοβολῇ εἰς τὸ περιβάλλον του, καὶ ἀκόμη καὶ πέραν τούτου.

Καὶ βεβαίως, ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ εἶχεν ἀπολύτως οὐδεμίαν ἀξίαν, ἐὰν οὗτος δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἀγωνισθῇ καὶ παλαίσῃ πρὸς πάσης φύσεως ἐναντιότητος, ἐκλέγων ἐν ἐλευθερίᾳ τὰ ὅπλα τῆς ἀληθείας, ἅτινα καὶ θὰ ὀδηγήσουν αὐτὸν εἰς τὴν νίκην, ἵνα τῷ ἀποδοθῇ καὶ ὁ ταύτης στέφανος.

Καὶ αὐθορμήτως ἔρχονται εἰς τὴν σκέψιν μου οἱ λόγοι τοῦ περιφήμου Σαβανορόλα, ὅστις ἠγωνίσθη (1452-1493) διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὑπὲρ ὧν ἀνῆλθε χαίρων ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰς τὴν πλατείαν τῆς Φλωρεντίας.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Σαβοναρόλας:

«Ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἐχθρός, δὲν ὑπάρχει ἀγών· ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἀγών, δὲν ὑπάρχει νίκη· ἐὰν δὲν ὑπάρχη νίκη, δὲν ὑπάρχει στέφανος».

Ὅθεν θεωρεῖ, ὁ διάσημος οὗτος φιλόσοφος, κοινωνιολόγος καὶ ἠθικολόγος καὶ βαθὺς μελετητῆς τῆς ζωῆς, ἵνα καταγάγωμεν νίκην, πρὸς ἣν ἀποβλέπομεν, εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ὑπαρξίς παντοειδῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐναντιοτήτων.

Ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν δίνην τῶν θλιβερῶν αὐτῶν περιστάσεων καὶ γεγονότων, θὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς λόγους τοῦ Μεγάλου Νικητοῦ, εἰπόντος:

τῆς Ἀλεξανδρείας 4 ρωμαϊκὰ μίλια. Ἄφθονα ὕδατα διέρρεον τὴν Ἐλευσίνα, οἱ δὲ Ἀλεξανδρινοὶ φεύγοντες τὸν καύσωνα τῆς πόλεως ἔτρεχον εἰς Ἐλευσίνα, ὅπου κατάσκιον κῆποι.

Ὁ Νεροῦττος εἰς τὸ πολῦτιμον ἔργον του «Ἀρχαία Ἀλεξάνδρεια» ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς τὸ Θεσμοφορεῖον, ἀφιερωμένον εἰς τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Περσεφόνην, ὅπου κατ' ἔτος ἐν λαμπηδοφορίᾳ ἐτελοῦντο καὶ ἐν τῇ κατ' Αἴγυπτον Ἐλευσίνα τὰ Ἑλλαδικὰ Μυστήρια. Εἰς αὐτὰ προσήρχοντο ἄθροοι ὄχι μόνον Ἀλεξανδρινοὶ καὶ θεωροὶ (πρεσβεῖαι) τῶν Ἑλληνικῶν παρικῶν Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος, ἠπειρωτικῆς, νήσων καὶ ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν πλουσίων ὀδηγῶν δυνάμενων νὰ πληρώσωσι τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῶν προσκυνητῶν. Οὗτοι, τιμῆς ἕνεκεν, ἀνομάζοντο θεωροὶ καὶ ἀρχιθεωροὶ. Ἐὰν ἀπέθνησκον διαρκούσης τῆς ἐποχῆς τῶν νεοῦ Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἐθάπτοντο ἐν γῇ Αἰγύπτου. Ὁ Νεροῦττος ἀναφέρει ἀναθηματικὰς

«Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν τῶν δυσκολῶν, εἰς τὴν ἀπέραντον ἔρημον τῶν θλίψεων, τὴν ὁποίαν ἀγωνιῶν διασχίζει ὁ ἄνθρωπος, ἡ παρουσία τοῦ Μεγάλου Νικητοῦ θαυματουργεῖ. Ἡ ἀγάπη Του παρηγορεῖ τὴν θλίψιν. Ἡ καλωσύνη Του συντροφεύει τὴν κινδυνώδη μοναξιάν καὶ ἡ θαυματουργοῦσα δύναμις Του καθησυχάζει τὴν τεταραγμένην θάλασσαν τῆς ψυχῆς του.

Λησμονεῖς, ἄνθρωπε, τὴν ὑπερκόσμιον λάμπιν τῆς νίκης Του, ἣν ἐθεμελίωσεν εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς Γεθσημανῆ; Καὶ λησμονεῖς, ὅτι ὁ Σταυρός Του μετὰ τὸ Οὐδρανίον φῶς φωτίζει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ πραῦνει τὰ πάθη σου, καὶ δυναμώνει τὴν πίστιν σου, διὰ νὰ ἀγωνισθῇς τιμίως καὶ θαρραλέως;

Τοιοῦτοτρόπως ἀγωνιζόμενος, νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι, πέραν τῶν προσκαιρῶν δοκιμασιῶν, σὲ ἀναμένει ὁ θρίαμβος τῆς χαρᾶς καὶ ὁ στέφανος τῆς νίκης.

Μὴ διστάξεις καὶ μὴ δειλιᾶς!

Ὅταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἴσταται πλησίον σου πρόθυμος βοηθός, τότε πάντοτε θὰ εἶσαι νικητῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ὁ στέφανος τῆς δόξης θὰ σὲ ἐμπνέη, ὥστε νὰ ἀμνημονῆς τῶν δοκιμασιῶν, τῶν πικριῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ νὰ θεωρῆς ταύτας ἀπλᾶ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς, ἅτινα ἀδυνατοῦν νὰ φράξουν τὸν νικηφόρον δρόμον σου.

† Ὁ πρόφην Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Δίπτυχα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἠθέλησεν, ὅπως ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης συμβολῆς της εἰς τὸν πανελλήνιον ἑορτασμόν τῆς Ἐθνικῆς 150ετηρίδος ἐφανισθῆ κατὰ τρόπον σοβαρὸν καὶ οὐσιαστικόν. Ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἐκ 288 μεγάλων σελίδων ἀποτελούμενον Α' τεῦχος τοῦ Προγράμματος τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου, ὅπερ, καταρτίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Προέδρου τῆς ἐπὶ τῆς θείας Λατρείας Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκοιθῆν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀποτελεῖ καθ' αὐτὸ ἀξιόλογον ἐκδοτικὸν γεγονός. Περιέλαβε τὰς καθ' ἅσας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἑορτᾶς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1971, αἰτίνας ἀναφέρονται εἰς ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα καὶ γεγονότα τῆς Τουρκοκρατίας, τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 καὶ τῆς μετέπειτα 150ετίας.

Ὁ τόμος οὗτος, ἐκτυπωθεὶς ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Τυπογραφεῖῳ τῆς (Ἀποστολικῆς Διακονίας), ἀποτελεῖ τῷ ὄντι λαμπρὸν ἐκδοτικὸν ἐπίτευγμα. Ἀποδεικνύεται καὶ δι' αὐτοῦ, ὅτι (ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μεγάλη πνευματικὴ δύναμις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, διὰ τοῦτο καὶ ἡ παρουσία της εἶναι αἰσθητὴ εἰς ὅλας τὰς πτυχὰς τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου.

Ὁ βραχὺς ὑπομνηματισμὸς ἐκάστου προσώπου ἢ γεγονότος ἐν τῷ Προγράμματι ἀποτελεῖ ἀναντιλέκτως πρωτοτυπίαν τινά, ὥστε, καὶ διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτύπώσεως καὶ ἐμφανίσεως αὐτοῦ, αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ Πρόγραμμα νὰ ἀποτελῇ ἔκφρασιν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς 150ετηρίδος». Ὅθεν, ἐπειδὴ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ὀγκώδης, λαμπρὸς καὶ καλλιτεχνικώτατος τόμος εἶναι τι πλέον ἑνὸς Προγράμματος, διὰ τοῦτο δεδικαιολογημένως φέρει τὸν καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν καὶ λειτουργικὸν τίτλον: «Δίπτυχα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ. Ἐκκλησιαστικὰ Πρόσωπα καὶ Γεγονότα».

«Ἑλληνικὴ νίκη».

Ὁρθόδοξον χριστιανικὸν περιοδικόν, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀποσταλείσαν εἰς Πακιστάν βοήθειαν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐστόχως τονίζει, ὅτι «εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ζητήσῃ νὰ πληροφορηθῆ, τί προσέφεραν αἱ διάφοροι χῶραι διὰ νὰ βοηθήσουν τὸ πληγνὸν ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ θεομηρίαν Πακιστάν, θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν ἢ Ἑλληνικὴ νίκη. Ἡ Ἑλλὰς χωρὶς μεγάλην προσπάθειαν, χωρὶς γενικὴν κληρονομήσιν, εἰς ἓν μόνον νεῦμα τῶν ἁγίων ἀρχιε-

στήλας τοιούτων, ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων καὶ θανόντων.

Ἡ Ἑλευσίς ἐπὶ χριστιανικῆς ἐποχῆς ἀπετέλει Ἐπισκοπὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀλεξανδρείας. Εἰς τὴν Ρώμην ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε συμβουθεύς Πρεσβυτέρους, τοὺς ὕστερον ὀνομασθέντας Καρδινάλιους, τιτουλαρίους Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πόλει, ὡς π.χ. ὁ Πρεσβύτερος τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μείζονος, ὁ τῆς Ἁγίας Μαρίας Τρασποντίνης, ὁ τοῦ Τρανστέβερρε κ.λ. Εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ ἤδη ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος ἀποκαλούμενος Πάπας, πολὺ πρὶν τοῦ Ρώμης, ὠνόμαζε τοὺς βοηθοὺς του ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων τῶν Προσπειῶν (Σουμπουρπικάρια),

Πρῶτος ἦρχετο ὁ Μαρείας καὶ Μαρεῶτου (Μαρεῶτιδος), δεύτερος ὁ Ἑλευσίνος καὶ ἠκολούθει σειρὰ 10 ἐτέρων βοηθῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες εὐρίσκοντο καὶ ἔξω τῶν τειχῶν. Μία τοιαύτη Ἐπισκοπὴ ἦτο καὶ ἡ τῆς Νικοπόλεως.

* * *

30 στάδια ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀπέειχε Β.Α. ἡ Νικολίς, παρὰ τὴν θάλασσαν, κτισθεῖσα παρὰ τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Τὸ Ράμλι ἀπὸ τοῦ Πεδίου Καίσαρος καὶ ἕως Μουστάφα, ἦτο ἡ ἀρχαία Νικόπολις.

Οἱ Πάπαι Ἀλεξανδρείας, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀθανασίου ἕως τῆς Ἀραβικῆς Κατακτήσεως,

προσῆρχοντο εἰς τὰς Συνόδους μετὰ Μητροπολιτῶν. Οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι καθὸ τιτουλάριοι Ναῶν, παρέμενον Ἐπίτροποι τοῦ Πατριάρχου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Διὰ τοῦτο σπανίως συναντῶμεν ὀνόματα Ἐπισκόπων συνοδευόντων τὸν ἑαυτῶν Πάπαν, διότι οὗτος προετίμα νὰ ἔχη πλησίον του, παρεκτὸς τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ Ἀρχidiaκόνου, τοὺς κακὴν φήμην ἀφίσαντες Παραβολάνους καὶ μοναχοὺς τῆς Νητρίας. Ἐν τῇ Ληστρικῇ ἀποκληθείσῃ Συνόδῳ τῆς Ἐφέσου (449), π.χ. ἔσυρεν τοὺτους ἐκεῖ καὶ ἐκακοποίησαν τὸν Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανὸν ὁ πολὺς Διόσκορος.

* * *

Ἡ Ἐπισκοπὴ Βαβυλωνος εἶναι παναρχαία. Ἐκεῖ εὐρίσκεται ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Πρῶτος αὐτῆς ἐπίσκοπος συναντᾶται ὁ Κωνσταντῖνος τὸν 8ον αἰῶνα, μετὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον κατόπιν 85ετοῦς χηρείας τοῦ Θρόνου, Κοσμάς ὁ Α' (727-768), διεξεδίκησε παρὰ τοῖς κρατοῦσι καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ναῶν, τοὺς ὁποῖους οἱ Κόπται εἶχον καταλάβῃ κατὰ τὴν Ἀραβικὴν Κατάκτησιν τοῦ 642.

Τὸ 1968 ὁ Βαβυλωνος Ἰλαρίων ἐφησυχάζων προεβιβάσθη ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν Μέμφιδος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Μέγας Ὑπομνηματογράφος
τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας

ρέων της προσέφερε περισσότερα από την πλουσιωτάτην Δυτικήν Γερμανίαν, περισσότερα από την Ἀγγλίαν, περισσότερα από την Γαλλίαν, περισσότερα από την ... Ἀμερικὴν. Ἐὰν κάποιοι ἀθλητὴς μας εἶχε καταροίψει ἐν παγκόσμιον ρεκόρ ὄλαι αἱ ἐφημερίδες καὶ ὄλαι αἱ ὑπηρεσίαι θὰ ἐώρταζον. Τώρα, ποῦ μὲ πολλὴν εὐκολίαν καὶ μὲ μεγάλην διαφορὰν εἰς πνευματικὸν ἀγώνισμα ἐπρώτευσεν ἡ Ἑλλάς μας, σχεδὸν οὐδεὶς ὁμιλεῖ. «Ὁμως ἡ νίκη εἶναι σημαντικὴ».

Ἀληθῶς! Πόσον πρέπει ἀκόμη νὰ ἀγωνισθῶμεν ἵνα οἱ πάντες ἀποκτήσουν πνευματικὰς κεραίας, ἵνα συλλαμβάνουν καὶ προβάλλουν ἐπαξίως τὰ ἀληθῶς σπουδαῖα ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Τότε οὐτὸς θὰ ἔχη εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ περισσότερα δραστηκὰ κίνητρα καὶ ἐλατήρια, παρορμῶντα αὐτὸν εἰς συνειδητοποίησιν τῶν προτερημάτων του καὶ ἀξιοποίησιν αὐτῶν.

Ἑκκλησία καὶ μέσα ἐπικοινωνίας.

Τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρίου Φερούση δημοσιευθέντα ἀξιόλογα δοκίμια ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑκκλησία καὶ σύγχρονα πνευματικὰ μέσα»,—ὁρμώμενα ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Ἑκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ὁργανισμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀνέπτυξεν εἰς εὐρείαν ἔκτασιν τὰ μέσα ἐδαγγελισμοῦ καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, χρησιμοποίησασα εὐρύτατα τὰ ἰδικὰ της ἔντυπα, ὀπτικοακουστικὰ μέσα, τὸ ραδιόφωνον καὶ ἐσχάτως τὴν τηλεόρασιν—, ἀξιοποιούν τὴν εἰς τὸν τομέα τοῦτον πολῦτιμον πρακτικὴν πείραν τοῦ συγγραφέως καὶ προβάλλουν τὸν εἰδικὸν θεωρητικὸν ἐξοπλισμὸν αὐτοῦ, ἐν σχέσει πρὸς τὴν δεοντολογίαν τῆς ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας χρησιμοποίησεως τῶν νέων μέσων ἐπικοινωνίας.

Ὡς σημειοὶ ὁ προλογίζων τὴν ἔκδοσιν Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Δημοσίων Σχέσεων κ. Δημ. Κακαβελάκης, τὰ δοκίμια ταῦτα ὑποβοηθοῦν τὴν κατανόησιν τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ Ἑκκλησία προετοιμάζεται, ἵνα δημιουργήσῃ τὰς προϋποθέσεις «διὰ τὴν ἠθικοποίησιν τῶν μέσων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα λόγῳ τῆς τρομερᾶς ὑποβολῆς, τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν, δημιουργοῦν ἤδη τὴν ἀπειλὴν νὰ καταστοῦν φοβεροὶ δυνάσται» καὶ συντελεσταὶ τῆς «ἐξουθενώσεως τῆς ψυχικῆς ἐνότητος».

Ἑβδομάς ὑπὲρ τῆς Νεότητος.

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως «Θέμα καὶ Νεότης» ὁργανωθείσα («Ἑβδομάς ὑπὲρ τῆς Νεότητος») ἀπὸ 10ης μέχρι 16ης Ἰανουαρίου τ.ρ. ἔ. ὑπῆρξεν ἐν γεγονόσι λίαν ἀξιόπαινον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς («Ἑβδομάδος») ταύτης ἐν ταῖς καλύτεραις αἰθούσαις τῶν Ἀθηνῶν ἐνώπιον πυκνοτάτων καὶ ἐκλεκτῶν ἀκροατηρίων πανεπιστημιακοὶ διδάσκαλοι καὶ ἕτεροι ἐκλεκτοὶ ὁμιληταί, ἀναπτύξαντες κατὰ σειρὰν τὰ θέματα («Ἡ εὐθύνη τῆς οἰκογενείας ἐναντι τῆς συγχρόνου νεότητος», «Τέχνη καὶ ἠθικαὶ ἀξίαι», «Ταυτισμὸς μὲ ἄλλα πρόσ-

ωπα καὶ ἡ σημασία του διὰ τοὺς νέους») καὶ τέλος «Ὀικογενειακὸν περιβάλλον καὶ ἀνάπτυξις τῆς προσωπικότητος τοῦ παιδιοῦ»), ἐκήρυξαν τὴν ἀνάγκην ἀναλήψεως ἀληθοῦς σταυροφορίας πρὸς ἐξυγιάνσιν τόσοσιν τῆς οἰκογενείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκκολάπτεται καὶ διαμορφοῦται τὸ πρῶτον ἢ προσωπικότητος τῶν νέων, ὅσον καὶ τῶν ποικίλων εἰδῶν τοῦ ἐντόπου καὶ τοῦ θεάματος, ἅτινα κατὰ τὸ πλεῖστον ἀσκοῦν ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἐπίδρασιν οὐχὶ μορφωτικὴν, ἀλλὰ παραμορφωτικὴν.

Ὡς χαρακτηριστικῶς καὶ πολλὴ ὀρθῶς ἐτονίσθη ὑφ' ἐνὸς ἐκ τῶν ὁμιλητῶν, «εἶναι καιρὸς νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι ἐν εἶδος πνευματικῆς χολέρας καὶ σφυλλίδος ἐξαπλοῦται ὁλονὴν καὶ περισσότερον καὶ διακυβεύει τὴν πνευματικὴν ὑγίαν καὶ τὴν βιολογικὴν εὐρωστίαν τῆς νέας γενεᾶς καὶ προετοιμάζει τὴν δημιουργίαν τῆς ἠθικῆς δυσμορφίας». «Ὅθεν (ἢ ἀντιμετώπισις τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ πρέπει νὰ γίνῃ καθολικὸν αἷτημα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ».

Ζωντανὸν καὶ συγκλονιστικὸν κήρυγμα.

Ἡ γνωστὴ ἀξιόπαινος προσπάθεια τοῦ «Χριστιανικοῦ Θεάτρου» ἐστῆθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ὑπὸ νέας ἐπιτυχίας, ὀφειλομένης εἰς τὸ ὅτι παρουσιάζεται ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἔργον τοῦ ἀγγλοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως John Priestley («Ὁ ἀνακριτὴς καλεῖ»). Οἱ παρακολουθοῦντες τὴν θεατρικὴν ταύτην παράστασιν ἀληθῶς αἰσθάνονται πόσον εἶναι δυνατὸν νὰ διδάξῃ ἡ ἀνωτέρα καὶ ὑψηλὴ Τέχνη.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργον, χωρὶς νὰ ἔχη τὸν κατὰ παραγγελίαν (κηρυκτικὸν) χαρακτῆρα καὶ χωρὶς νὰ προδίδῃ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον τὴν καλῶς ἐννοουμένην (αὐτονομίαν τῆς Τέχνης), εἶναι ἐν ζωντανῶν καὶ συγκλονιστικῶν κήρυγμα, τὸ ὁποῖον κινητοποιεῖ πάντας τοὺς θεατὰς καὶ συντελεῖ, ὥστε οὗτοι νὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τῆς ἀφυπνιζομένης ἐκ τοῦ ληθάρου ἠθικῆς συνειδήσεως καὶ νὰ ἀναφωνήσουν μετὰ τοῦ Ψαλμοῦ: («Ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω;»). Τὸ θεατρικὸν αὐτὸ δημιούργημα, κατὰ τρόπον πηγαῖον καὶ πλαστικόν, συνειδητοποιεῖ εἰς ἡμᾶς ἀφ' ἐνός, ὅτι «οἱ πολλοὶ ἐν σώμᾳ ἔσμεν» καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι «φοβερόν (ἔστι) τὸ ἐμπσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος».

«Ἐλευθερίαν ἐπαγγελλόμενοι...».

Καθ' ἃ πληροφοροῦν ἡμᾶς οἱ («Ταῖμας» τῆς Ν. Ὑόρκης, ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ συνεχίζονται συστηματικοὶ διωγμοὶ ἐναντίον ἰδία τῶν διανοουμένων. «Ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς πολιτιστικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τῆς χώρας ὑπερβαίνει κατὰ πολλὴν τὰ ὅσα ἐπραξάν οἱ χιτλερικοὶ κατὰ τὴν κατοχὴν τῆς Τσεχοσλοβακίας». Ἐξ αἰτίας τοῦ διωγμοῦ τούτου, «τὰ διάφορα πνευματικὰ καὶ ἀκαδημαϊκὰ ἰδρύματα ἔχουν πλήρως διαλυθῆ. Αἱ πανεπιστημιακαὶ σχολαὶ στεροῦνται καθηγητῶν καὶ αἱ κλινικαὶ ἰατρῶν, ἐνῶ ταυτοχρό-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος κ. 'Ιερόνυμος κατά τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1-24 'Ιανουαρίου ἐ.ἔ.:

'Ετέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν τὴν 3ην 'Ιανουαρίου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ὁμοῦ μετὰ τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἑορτῶν τῆς 150ετηρίδος ἀπὸ τῆς 'Επαναστάσεως τοῦ 1821.

— Τὴν 14ην 'Ιανουαρίου ἐν τῷ 'Αρχιεπισκοπικῷ Παρεκκλησίῳ «'Απ. Παῦλος» καὶ μνημόσυνον, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κυροῦ Διονυσίου.

— Τὴν 17ην 'Ιανουαρίου εἰς τὸν ἑορτάζοντα 'Ιερὸν Ναὸν 'Αγίου 'Αντωνίου Πατησίων, ὁμιλήσας ἐπὶ τῆς ἑορτῆς.

Πρόεστη τὴν 1ην 'Ιανουαρίου τῆς Δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ Πρώτῃ τοῦ Νέου 'Ετους.

'Ετέλεσε 'Αγιασμὸν τὴν 22αν 'Ιανουαρίου ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Συμβουλευτικῆς 'Επιτροπῆς.

Προήδρευσε τὴν 12ην, 13ην, 14ην, 15ην, 16ην, 18ην, 19ην, 20ήν, 21ην καὶ 22αν 'Ιανουαρίου τῶν συνεδριάσεων τῆς Δ. Ι. Συνόδου.

— Τὴν 15ην 'Ιανουαρίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Δ.Ε.Π.

— Τὴν 16ην 'Ιανουαρίου συσκέμειν διὰ τὴν ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας ὀργανώσιν ἑορτῶν ἐπὶ τῇ 150ετηρίδι ἀπὸ τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως τοῦ 1821.

— Τὴν 18ην, 20ήν καὶ 23ην 'Ιανουαρίου ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν ὑποψηφίων ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Δ.Δ.Ε.Π.

— Τὴν 19ην 'Ιανουαρίου ἐπιτροπῆς ὑποτροφίῶν τῆς Δ.Ι.Σ.

— Τὴν 20ήν 'Ιανουαρίου τῆς 'Επιτροπῆς 'Εορτασμοῦ τῆς 150ετηρίδος ἀπὸ τῆς 'Επαναστάσεως τοῦ 1821.

Παρέστη τὴν 3ην 'Ιανουαρίου εἰς τὴν τελετὴν τῆς πίττας ἐν τῷ Πνευματικῷ Κέντρῳ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς «'Η Βηθλεέμ», χάριν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ φοιτητῶν, παρακαθήσας εἰς τὸ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρατεθὲν ἐν τῷ ἐν λόγῳ κέντρῳ γεῦμα χάριν αὐτῶν.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς διάλεξιν τοῦ 'Υφυπουργοῦ Προεδρίας κ. Δ. Τσάκωνα ἐν τῇ Φοιτητικῇ 'Εστία.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπίσης εἰς δεξίωσιν, δοθεῖσαν ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Μεγάρῳ ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου 'Αθηναίων ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 150ετηρίδος ἀπὸ τῆς 'Επαναστάσεως τοῦ 1821.

νωος διάφοροι 'Υπηρεσίαι καὶ 'Οργανισμοὶ ἔχουν, πρὸς μεγάλην ζημίαν τοῦ Κράτους, ἀπογυμνωθῆ ἐκ τοῦ πλέον δραστηρίου καὶ ἱκανοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ των».

'Η κατάστασις αὕτη εἶναι ἱκανὴ νὰ φιμώσῃ πάντας, ὅσοι, διεπόμενοι ὑπὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας, παρουσιάζονται «ἐλευθερίαν ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς» ('Β' Πέτρ. β', 19) καὶ τῆς πνευματικῆς δουλείας.

— Τὴν 15ην 'Ιανουαρίου εἰς τὴν τελετὴν ἐγκαταστάσεως τοῦ νέου προέδρου τοῦ 'Αμερικανικοῦ Κολλεγίου Dr. William J. Villeneuve.

— Τὴν 17ην 'Ιανουαρίου εἰς τὴν τελετὴν τῆς πίττας, ἐν τῇ Ριζαρείῳ 'Εκκλησιαστικῇ Σχολῇ, χάριν τῶν μελῶν τῆς 'Ενώσεως 'Αποφοίτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, παρακαθήσας καὶ εἰς τὸ ἐπακολουθήσαν γεῦμα.

— Τὴν 18ην 'Ιανουαρίου εἰς τὴν ἐν τῇ 'Ακαδημίᾳ 'Αθηνῶν τελετὴν ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ὑποδοχῇ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Μέγα.

— Τὴν 24ην 'Ιανουαρίου εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κέντρου Νεότητος τῆς ἐνορίας 'Αγίας Παρασκευῆς 'Αττικῆς.

Συνειργάσθη τὴν 14ην 'Ιανουαρίου μετὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ν.Υ.Ε. κ. 'Επαμ. Σπηλιωτοπούλου.

— Τὴν 16ην 'Ιανουαρίου μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. 'Ιακώβου.

'Εδέχθη τὴν 2αν 'Ιανουαρίου τοὺς δημοσιογράφους τῶν 'Αθηναϊκῶν 'Εφημερίδων (πρὸς-κόνφερανς) καὶ παρουσίασεν εἰς αὐτοὺς τὸ ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος ἐκδοθὲν πρόγραμμα ἐπὶ τῇ 150ετηρίδι ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ 'Εθνους («Δίπτυχα τοῦ Νέου 'Ελληνισμοῦ»).

— Τὴν 4ην 'Ιανουαρίου τὴν Α.Ε. τὸν 'Αντιπρόεδρον τῆς 'Η. 'Αραβικῆς Δημοκρατίας μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸν τακτικὸν καθηγητὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ 'Εδιμβούργου Δρα τῆς Θεολογίας κ. 'Ιω. Ζηζιούλαν καὶ τὸν κ. Λαζαρίδην.

— Τὴν 14ην 'Ιανουαρίου τὸν Πρεσβυτετὴν τῆς 'Ελλάδος εἰς Ναϊρόμπι κ. Μιχ. Μούζαν καὶ τὸν ἐξ 'Αμερικῆς ἱατρὸν κ. Β. Φῶτον.

— Τὴν 18ην 'Ιανουαρίου τὸν 'Ακόλουθον τῆς 'Αμερικανικῆς Πρεσβείας ἐπὶ τῶν μορφωτικῶν σχέσεων κ. Β. King καὶ τὸν καθηγητὴν κ. Μολιώτην.

— Τὴν 19ην 'Ιανουαρίου τὸν Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπον Αὔστραλιᾶς κ. 'Ιεζεκιήλ, τὸν πανοσ. ἱερομόναχον κ. Κάλλιστον Ware, τὸν Γενικὸν 'Επίτροπον 'Επικρατείας παρὰ τῷ 'Ελεγκτικῷ Συνεδρίῳ κ. Παν. 'Αργυρόπουλον, τὸν Δρα Γ. 'Ηγουμενάκη καὶ τὴν καν Δώραν Στράτου.

— Τὴν 21ην 'Ιανουαρίου τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ.Σ. τῆς Ριζαρείου Σχολῆς κ. 'Αθαν. Σουρᾶν, τὸν πρ. ὑπουργὸν κ. Εὐάγγελον Σαββόπουλον καὶ τὸν κ. Φιντικᾶκη.

— Τὴν 22αν 'Ιανουαρίου τὸν καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Εὐάγγελον Θεοδώρου.

'Ο Θεοφ. 'Επίσκοπος 'Αχελώου κ. Εὐθύμιος:

'Ετέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τοὺς 'Ι. Ναοὺς 'Αγίου 'Ανδρέου, παρεκκλησίου 'Αρχιεπισκοπῆς, 'Αγίου Νικολάου Καλλιθέας, 'Αγίου 'Ελευθερίου ὁδοῦ 'Αχαρνῶν, Προφήτου Δαυιήλ, Μητροπόλεως, Κοιμήσεως Θεοτόκου ('Ορφανοτροφείου Βουλιγαμένης) κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 50ετηρίδος αὐτοῦ.

'Εχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τοὺς ἑορτάζοντας 'Ι. Ναοὺς 'Αγίας Βαρβάρας Δάφνης, 'Αγίας Βαρβάρας Π. Φαλήρου, 'Αγ. Νικολάου Καισαριανῆς, 'Αγίου Σπυριδῶνος Σταδίου, 'Αγίου 'Ελευθερίου 'Αρεως, 'Αγίου Δημητρίου 'Αμπελοκήπων (διὰ Νυκτερινὸν Γυμνάσιον).

Παρέστη, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον, κατὰ τὴν τελετὴν ὑποδοχῆς τῶν πρωτοετῶν φοιτητῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ 'Αθηνῶν καὶ τῇ Παντείῳ Σχολῇ.

— Κατὰ τὴν τελετὴν τῶν 'Εγκαίνιων τῶν Σχολικῶν Κτιρίων Παπάου καὶ Ν. Ψυχικοῦ.

— Είς δεξίωσιν τῶν ἀριστούχων τελειοφοίτων τῶν Γυμνασίων Πρωτευούσης, δοθείσαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν Λέσχην.

— Εἰς εἰδικὰς συνάξεις τῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Εἰς συγκέντρωσιν στελεχῶν τοῦ Γραφείου Ἐργαζομένης Νεότητος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Προέστη ἐπιμνημοσύνου Ἀκολουθίας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς κατὰ τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν θυμάτων τοῦ ναυαγήσαντος πορθμείου «Ἡράκλειον».

Ἐτέλεσε τὸ μυστήριον τοῦ γάμου τῆς διδος Γ. Κελαϊδῆ, Κοινωνικῆς Λειτουργοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς διδος Μ. Ρωμαίου, ἀδελφῆς τοῦ παπσοῦ. Ἀρχιμ. Ἀνωταίου Ρωμαίου.

— Τὴν βάπτισιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημάρχου Περιστερίου.

Μετέσχε τῆς Ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς διὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς 150ετηρίδος τοῦ 1821.

Προήδρευσε τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τῆς Ἐπιτροπῆς «Θερινῶν Ἐξοχῶν τῶν Κληρικῶν» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Τῆς Ὑποεπιτροπῆς τῆς Μ.Σ.Ε. τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ τῆς Ἱεραποστολῆς.

— Τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς 150ετηρίδος τοῦ 1821.

Ἱερά Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἀπελύθη ἡ κάτωθι ἐγκύκλιος σχετικῶς πρὸς τὴν διαπραχθεῖσαν ὑπὸ ὁπαδῶν τῆς αἰρέσεως τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἱεροσυλίαν:

«Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ προσφιλεῖ,

Μιὰ καὶ βδελυκτὴ πρᾶξις διεπράχθη, κατ' αὐτάς, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μας.

Εἰς τὸ χωρίον Ἀρεῖα-Ναυπλίας, τὴν ἑσπέραν τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1970, τρεῖς ἐκ τῶν ἀποκαλουμένων μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ σκότους, ἤρπασαν ἐκ τοῦ προσκυνηταρίου, τοῦ κάτωθι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βλασίου, τὰς Ἱεράς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Βλασίου καὶ τῆς Θεομήτορος, τὰς ὁποίας εἰκόνας, ἀνεληθόντες εἰς τὸν ἔξω τοῦ Ἱ. Ναοῦ χώρον, με ἀσέβειαν περισσήν, τὰς ἔθραυσαν. Μὴ ἀρκεσθέντες δὲ εἰς τὴν ἀσέβειαν ταύτην, τὰς ἐποδοπάτησαν, θέσαντες ἐπὶ τῶν τεμαχίων τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Βλασίου κρανίον κυνός. Ἀποχωρησάντων τῶν δύο ἐξ αὐτῶν, ὁ πρῶτος κατετόλμησε πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν οὐδαμοῦ οὐδέποτε ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δηλαδή, πατῶν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, ἀφώδενον ἐπ' αὐτῆς, καταρυσπᾶνας τὸ πανάγιον πρόσωπον τῆς μοναδικῆς Προστάτιδος τῶν χριστιανῶν καὶ μάλιστα ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τῶν περιτωμάτων τῆς κοιλίας τοῦ.

Ἴδὸν λοιπὸν, τέκνα μου, τίνες εἶναι οἱ ἀποκαλούμενοι μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ τίνα τὰ ἔργα των καὶ ἄρα ποία εἶναι ἡ διδασκαλία, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν παρὰ τῆς ὁργανώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν.

Πρὸ τῶν μηνῶν, δι' ἐγκύκλιον ἡμῶν, ἐπεσημάναμεν πρὸς ὑμᾶς τὸν ἐκ τῶν Ἰεχωβιτῶν κίνδυνον. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, περιελθόντες τὰς ἐνορίας τῆς ὑπάθρου, ἀνέπτυξαν διὰ πολλῶν τὰς τερατώδεις δοξασίας τῶν ἀνατροπέων αὐτῶν τῆς ἀνωμήτου πίστεώς μας καὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἔθνους μας. Ὅτε ὅμως πάντα ταῦτα ἐπετελούντο σὸδόλας

ἡμεθα εἰς θέσιν νὰ συλλάβωμεν, οὐδὲ ὡς σζέψιν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατετόλμησαν οἱ Ἰεχωβίται, εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Ἀρείας. Ἐτόλμων ὅμως αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ Ἅγιος Θεός, ὥστε διὰ τῆς πρᾶξεώς των ταύτης, νὰ ἀποκαλυφθῶσιν εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὰ δυσσεβῆ καὶ μιὰρὰ σζέδιά των, ὥστε νὰ προφυλάσσεσθε ἐκ τῆς λύμης αὐτῆς, τῆς ἀντιχριστιανικῆς καὶ ἀντεθνικῆς, τῶν Ἰεχωβιτῶν. Καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη ἐπράξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ καθήκον τῆς, καταδικάσασα τὸν μὲν βέβηλον τῆς εἰκόνας τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς δύο ἔτων καὶ ἑξ μηνῶν φυλάξιον, τοὺς δὲ δύο ἐτέρους συνεργούς των, εἰς ἐνὸς ἔτους καὶ ὀκτὼ μηνῶν φυλάξιον.

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ὅμως ταύτης, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ, φέροντες ταῦτα εἰς γῶσιν ὑμῶν, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῶν κινδύνων, οἵτινες κρύπτονται ὑπὸ τῶν κινδύνων τῶν δῆθεν μαρτύρων τοῦ Θεοῦ κινδύνων ἐχόντων συνεπειὰς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης (Ἀ' Τιμ. δ', 8).

Ἀποπέμπετε λοιπὸν τούτους, ἐροχόμενους ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ προβάτου. Εἶναι λύκοι ἄρπαγες, ζητοῦντες νὰ ἀρπάσσουν καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ψυχὴν σας καὶ νὰ σᾶς ἀφαιρέσουν τὸ μοναδικὸν μέσον τῆς σωτηρίας σας, τὴν Ὁρθόδοξον δηλαδή Χριστιανικὴν Πίστιν σας. Ζητοῦν νὰ σᾶς ἀφαιρέσουν τὸν Ἐθνισμόν σας, τὴν ἀφοσίωσίν σας πρὸς τὴν αἱματοβαμμένην γλυνκτάτην Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα μας, ὡς καὶ πάντες οἱ ἔχθροὶ τοῦ Ἔθνους μας.

Φυλαχθῆτε λοιπὸν ἐκ τῶν Ἰεχωβιτῶν καὶ «μὴ λαμβάνετε αὐτοὺς εἰς οἰκίαν καὶ χαιρεῖν αὐτοῖς μὴ λέγετε» (Β' Ἰωάν. 10). Εἶναι ἐκικινδυνώδεστοι πάντων τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες κατὰ καιροὺς ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν κόσμον, πρὸς ἀνατροπὴν πάσης καθεστῆς τάξεως καὶ ἰδιαίτερως παντὸς ἔργου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Διάπτωρος πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὑμῶν εὐχέτης

† Ὁ Ἀργολίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κεφαλληνίας

— Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Προκόπιος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ συνεδρίου τῶν Δημάρχων, Κοινοταρχῶν, Γραμματέων καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως προσκάλεσε τούτους εἰς τὴν Ἱ. Μοῆν Ἁγίου Γερασίμου διὰ προσευχῆν.

Ὅτω κατὰ τὴν 27-11-70 ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, περὶ τοὺς 150, με ἐπικεφαλῆς τὸν κ. Νομάρχην Κεφαλληνίας καὶ λοιπὰς ἀρχὰς τῆς Νήσου προσῆλθον εἰς τὴν Ἱ. Μοῆν, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίαν καὶ Ἱ. Παράκλησιν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ὑπὲρ ὑγείας, ἐνισχύσεως καὶ εὐδωξείας τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Ὁμίλησε δὲ καταλλήλως ἐπὶ τοῦ θέματος «φιλεῖ τὸ ὑπήκουον ἀεὶ μίμεισθε τοῖς ἄρχουσιν», τούτους τὴν εὐθύνην τῶν ἀρχόντων διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἐξύψωσιν τῶν κατοίκων τῶν πόλεων καὶ χωριῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον ἐδεξιώθη τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὴν μεγάλην νεόδμητον τραπεζαρίαν τῆς Ἱ. Μοῆς, ὅπου καὶ πάλιν ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τὸν Σεβασμιώτατον νὰ κατατοπίσῃ τοὺς παρισταμένους διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς Ἱεράς Μοῆς εἰς τὸ κοινοβιακὸν σύστημα καὶ τὰς ὠφελείας ἐκ τούτου. Ἐκάλεσε δὲ τούτους νὰ βοηθήσουν παντοιοτρόπως τὴν Ἱ. Μοῆν εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς ἀποστολῆν.

Ἐκ μέρους τῶν Δημάρχων καὶ Κοινοταρχῶν νῦν χαρίστηεν ὁ κ. Νομάρχης, τούτους τὴν συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν πνευματικὴν βοήθειαν αὐτῆς εἰς τὸ ἔργον τῶν Ἀρχῶν Αὐτοδιοικήσεως.

— Ἰδιαίτερον ἀπήχησιν εἶχεν ἡ ἐκκλησις τοῦ Σεβασμιώτατου πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας Γυμνασίων καὶ Δημοτικῶν Σχολείων διὰ τὴν προσφορὰν κονσερβῶν γάλακτος κ.λ.π. διὰ τοὺς πληγέντας καὶ ἐπιζήσαντας Πακιστανούς. Ἡ

αυτοπρόσωπος παρουσία του Σεβ. Μητροπολίτου εις τὰ Γυμνάσια καὶ ἡ κατάλληλος ὁμιλία πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶχεν ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα. Συνκεντρώθησαν 6.500 κυτία γάλακτος καὶ χρήματα 43.000 δρχ.

Συγκινητικὰ χριστιανικὰ πράξεις θυσίας παρετηρήθησαν μεταξύ τῶν μαθητῶν. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Οἰκοτροφείου «Βασιλεὺς Παῦλος», τῆς Τεχνικῆς Σχολῆς Ληξουρίου, δὲν ἔπιον τὸ γάλα των ἕνα πρωῖνὸν καὶ δὲν ἔφαγον τὰ μπισκότα των ἕνα ἀπόγευμα καὶ τὰ προσέφερον εἰς τὸν ἔρανον. Ἔτσι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ ἐκδηλώσουν καὶ καλλιεργήσουν τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Τριήμερον Ἱερατικὸν Συνέδριον

Ποιμαντορικὴ προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Τιμοθέου, συνεκλήθη ἐν Κομοτηνῇ τριήμερον, ἀπὸ 12-14 Νοεμβρίου, Ἱερατικὸν Συνέδριον.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου, ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Γεωργίου, μεθ' ἣν ἐπηκολούθησε δεξίωσις τοῦ Ἱ. Κλήρου. Ἀκολουθῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐτελέσθη Ἁγιασμός ὑπὸ τοῦ Σεβ. σ. ιωτάτου, παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν.

Μετὰ τοὺς χαιρετισμούς τοῦ κ. Νομάρχου Ροδόπης, τοῦ κ. Δημάρχου Κομοτηνῶν καὶ τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Φρουρᾶς Ροδόπης ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ὁ Ἱερεὺς καὶ τὸ ποιμαντικὸν του ἔργον». Εἶτα ὠμίλησεν ὁ κ. Δημήτριος Τζαμάλης, Γενικός Ἐπιθεωρητὴς Μέσης Ἐκπαίδευσως, μεθ' ἧμα: «Ἡ τῶν ἀνθρώπων πίστις καὶ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία» καὶ ἐν συνεχείᾳ παρετέθη τράπεζα πρὸς τοὺς Ἐλαβεστάτους Συνέδρους ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Οἰκοτροφεῖω Θηλέων Κομοτηνῆς.

Τὴν ἐπομένην, 13ην Νοεμβρίου, ἐτελέσθη Ἱερατικὸν Συλλεῖτον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ ἐπηκολούθησε δεξίωσις ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Ἱ. Ναοῦ, μεθ' ἣν ἐγένετο ὑποδειγματικῶς ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἱερᾶς Προσκομιδῆς.

Ἀκολουθῶς, μετὰ προσευχὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀνεπτύχθησαν τὰ θέματα: 1) «Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἀλιεὺς ψυχῶν» καὶ 2) «Ὁ Ἱερεὺς ἐν τῇ Θείᾳ Λατρείᾳ» ὑπὸ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμανδριτῶν Δαμασκηνοῦ Ρουμελιώτου, Ἱεροκήρυκος, καὶ Κωνσταντίνου Φαραντάτου, Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καὶ ἐπηκολούθησε συζήτησις, ἐξαχθέντων τῶν σχετικῶν πορισμάτων.

Μετὰ ταῦτα, ὠμίλησεν ὁ κ. Ἀνδρέας Παπαχριστόπουλος, θεολόγος-Γυμνασιάρχης, μεθ' ἧμα: «Ὁ Ἱερεὺς ὡς πνευματικὸς φάρος ἐν τῇ πόλει καὶ τῷ χωρίῳ» καὶ ἐν συνεχείᾳ παρετέθη τράπεζα ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Οἰκοτροφεῖῳ Ἀρρένων Κομοτηνῆς.

Τὴν ἐπιούσαν, 14ην Νοεμβρίου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐψάλη Ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν μακαρίων τῆς λήξει γενομένων κατὰ τὴν τελευταίαν 10ετίαν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Μετὰ τὴν δοθεῖσαν δεξίωσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἐγένοντο ὑποδειγματικὰ τινες ἱεροτελεστία καὶ ἐδόθησαν σχετικὰ ὁδηγία. Ἀκολουθῶς, μετὰ προσευχὴν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Ὁ Ἱερεὺς ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ἱ. Ναοῦ» ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Γενναδίου Μουχταράκη, Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου. Ἐν τέλει ὠμίλησεν ὁ κ. Βασίλειος Τσιώτης, Γενικός Ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσως Θράκης, μεθ' ἧμα: «Τὸ θρησκευτικὸν βίωμα καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτοῦ», μεθ' ἣν παρετέθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Οἰκοτροφεῖῳ Θηλέων Κομοτηνῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ κ. κ. Νομάρχης, Δήμαρχος, Στρατιωτικὸς Διοικητὴς καὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἤγειραν πρόσπον ἐκ μέρους τῶν Ἐφημερίων οἱ Αἰδεσ. Πρεσβύτεροι Ἀθανάσιος Ἀσσανάκης καὶ Εὐάγγελος Παρασχάκης, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Σεβασμιώτατος, εὐχρηθεὶς ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἀποστολὴν καὶ

διένειμεν εἰς αὐτοὺς δέματα ἐκ διαφόρων θρησκευτικῶν βιβλίων. Ὡσαύτως τοὺς Συνέδρους ἐχαιρέτισεν καὶ ὁ κ. Νομάρχης Ροδόπης, ἐξάρας τὸ ἔργον αὐτῶν ἐν τῇ ἀκριτικῇ καὶ νευραλγιτῇ ταύτῃ περιοχῇ τῆς Πατρίδος. Οὕτως ἔληξε τὸ Συνέδριον τῶν Αἰδεσ. Ἐφημερίων ἀπελθόντων εἰς τὰς Ἐνορίας αὐτῶν, ἐνισχυμένων ἐξ αὐτοῦ πρὸς πληρεστέραν καὶ ἐπιτυχεστέραν ἐνάσκησιν τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἔργου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας

— Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, θείᾳ βοήθειᾳ, ἐπραγματοποιήθη τελικῶς ἡ πρώτη Κατασκήνωσις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας εἰς τὰ Μπίσια Κορινθίας κατὰ τοὺς θερνοὺς μῆνας.

Εἰς αὐτὴν ἔλαβον μέρος περισσότερα ἀπὸ 400 ἀγόρια καὶ κορίτσια τῶν νεανικῶν καὶ φοιτητικῶν κινήσεων, καθὼς καὶ στελέχη καὶ μαθηταὶ ὁμάδων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Νικαίας, ὡς ἑξῆς:

1. Ἀπὸ 5-25 Ἰουλίου 120 ἀγόρια τῆς Παιδικῆς Χωροδίας Ἁγίου Εὐθυμίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας.
2. Ἀπὸ 25 Ἰουλίου ἕως 3 Αὐγούστου Σεμινάριον, εἰς τὸ ὁποῖον μετέσχον περὶ τοὺς 50 φοιτηταὶ καὶ μαθηταὶ τῶν τελευταίων τάξεων τοῦ Γυμνασίου.
3. Ἀπὸ 3-24 Αὐγούστου 200 περίπου μαθήτριά γυμνασίου, καὶ
4. Ἀπὸ 24 Αὐγούστου ἕως τὴν 1ην Σεπτεμβρίου Σεμινάριον, εἰς τὸ ὁποῖον μετέσχον 40 περίπου φοιτήτριά καὶ στελέχη τῆς νεανικῆς κινήσεως θηλέων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

— Τὴν Πέμπτην, 9ην Σεπτεμβρίου, ἐπραγματοποιήθη εἰς ἀτμόσφαιραν θρησκευτικῆς ἐξάρσεως καὶ πνευματικῆς χαρᾶς, ἡ θεμελιώσις τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας «Γιάτρισσας» Περάματος. Ὁ Σεβασμιώτατος, παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως, καθὼς καὶ πλήθους λαοῦ, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὠμίλησεν ἐπικαίρως καὶ προσέφερεν ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ ὡς πρώτην δόσιν τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 10.000.

— Ἐκδρομαὶ Ἱερέων: Τὴν Τρίτην, 15ην Σεπτεμβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέδραμε μετὰ 50 ἱερέων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας εἰς τὸν κατασκηνωτικὸν χώρον Μπίσιων.

Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν, ἐκτὸς τῆς ἀναφυχῆς, ἀπὸ τὴν διαδρομὴν καὶ τὸ ὥραϊον περιβάλλον τῆς περιοχῆς αὐτῆς τῆς Κορινθίας, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία καὶ μίᾳ εὐρυτέρᾳ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τοῦ Ποιμενάρχου καὶ τῶν ἀμέσων συνεργατῶν του εἰς τὸ ὑψηλόν, ὅσον καὶ ἐπίπτονον ἔργον των.

Ἡ προσμελέτη πνευματικῶν κειμένων, ἡ μεσημβρινὴ συνειστίασις, ἡ ἐπίσκεψις ἀκολουθῶς τοῦ Ἁγίου Παύλου Κορίνθου καὶ τῆς Ἀρχαίας Κορίνθου, καθὼς καὶ τοῦ Μουσείου, δὲν ἦσαν μόνον γεῦσις ἱστορικῆς νοσταλγίας καὶ μνήμης ἱερᾶς, ἀλλὰ καὶ εὐκαιρία δημιουργικῆς ἀνανεώσεως τῆς ἱεραποστολικῆς εὐθύνης τῶν συγχρόνων ποιμένων.

Τὸ πνεῦμα ἀγάπης, προσευχῆς καὶ ἱερᾶς νοσταλγίας ὑπῆρξεν μίᾳ ἐπιοκοδομητικῇ ἀνανέωσις, ἀπολύτως χρήσιμος διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Νίκαιαν.

— Τὴν Δευτέραν καὶ Τρίτην, 12ην καὶ 13ην Ὀκτωβρίου 1970, ὁ Σεβασμιώτατος, μετὰ τεσσαράκοντα ἱερέων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας, ἐξέδραμεν εἰς Καλάβρυτα, Ἁγίαν Λαύραν καὶ Μέγα Σπήλαιον.

Ἡ προσκνηματικὴ αὐτὴ ἐκδρομὴ, εἰς τοὺς ἱερούς αὐτοὺς τόπους τῆς ἐθνικῆς μας ἱερᾶς μνήμης καὶ πνευματικῆς νοσταλγίας, ἀπέτελεσεν δι' ὅλους τοὺς συμμετασχόντας ἕνα ἱερὸν συγκλονισμόν, διότι ἔζησαν ὥρας τιμᾶς πλησίον τῶν λίκνων τούτων τῆς νεοελληνικῆς μας ὑπάρξεως.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον Ρουμελιωτῶν (Παράρτημα Λιδορικού) ἐπέτελεσε τὴν 20ην Δεκεμβρίου ἐ.ε. εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Λιδορικού, ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν αἰδιμῶν

Ἀρχιερέων, τῶν ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃ Ἐπισκοπῇ Λιδορικού, Διὰ τὴν ὑπερχιλιετῆ ἱστορίαν τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης ὠμίλησεν ὁ συγγραφεὺς κ. Γεώργιος Εὐθ. Καψάλης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω πληρέστερον (βλ. Ἐκκλησία» ΜΖ' 1970, σ. 627) ἐκ τοῦ σχετικοῦ δελτίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὰς προαγωγὰς τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 26ης Νοεμβρίου 1970, προτάσει τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος προήγαγεν:

Α' Εἰς Τιτουλαρίους Μητροπολίτας:

α) Τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ. Ἀγάπιον, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Μητροπόλεως Σωζοπόλεως.

β) Τὸν Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιάκονον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ. Εὐάγγελον, Γαλάνην ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Μητροπόλεως Πέργης.

γ) Τὸν Πανοσιολ. Δευτερεύοντα τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Καλλίνικον, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Μητροπόλεως Λύστρων.

δ) Τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Στυλιανὸν Χαρκιανάκην, Ἠγούμενον τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱ. Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Βλατάδων, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Μητροπόλεως Μιλητίου.

ε) Τὸν Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιμ. κ. Δαμασκηνὸν Παπανδρέου, Προϊστάμενον τοῦ ἐν Σαμπεζύ τῆς Γενεύης Ὁρθοδόξου Κέντρου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Μητροπόλεως Τρανοπόλεως.

Β' Εἰς Τιτουλαρίους βοηθοὺς Ἐπισκόπους:

α) Τὸν Ἀρχιμ. κ. Γρηγόριον Θεοχάρου, Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας, εἰς βοηθὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Ἐπισκοπῆς Τροπαίου.

β) Τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Μαυρογιαννόπουλον, Ἱ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, εἰς βοηθὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Ἐπισκοπῆς Κωνσταντίας.

γ) Τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἱερεμίαν Καλλιγιώργην, Πρωτοσύγκελλον, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γαλλίας, ὡς βοηθὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Ἐπισκοπῆς Σασίμων, καὶ

δ) Τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γεννάδιον Ζερβόν, Ἱ. Προϊστάμενον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος Νεαπόλεως, εἰς βοηθὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Αὐστρίας, ἐπὶ τῷ φιλῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτέ διαλαμπάσῃς Ἐπισκοπῆς Κρατείας.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ, προτάσει τῆς Α.Θ.Π., ἐπὶ τῇ παραίτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου Σεβ. Μητροπολίτου Κολωνίας κ. Γαβριήλ, οὗτινος ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος ἐκάλεσε εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς τὸν Πανοσ. Ὑπογραμματέα αὐτῆς Διάκονον κ. Παῦλον, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὑπογραμματέως τὸν Πανοσ. Κωδικογράφον Διάκονον κ. Φίλιππον, καλῶς διακονήσαντας εἰς τὰς θέσεις αὐτάς. Εἰς τὴν οὕτως κενωθείσαν θέσιν τοῦ Κωδικογράφου διορίσθη ὁ Πανοσ. Πατριαρχικὸς Διάκονος κ. Γερμανός.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α.Θ.Π. ἀνήγγειλεν, ὅτι ὠνόμασε:

α) Μέγαν Ἀρχιδιάκονον τὸν Πανοσ. Τριτεύοντα τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Θεόκλητον.

β) Δευτερεύοντα τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων τὸν Πανοσ. Διάκονον τῆς Σειρᾶς κ. Ἰωακείμ.

γ) Τριτεύοντα τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων τὸν Πανοσ. Διάκονον κ. Κύριλλον, καὶ

δ) Διάκονον τῆς Σειρᾶς τὸν Πανοσ. Εἰσηγητὴν Διάκονον κ. Ἰάκωβον.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, μετὰ τὸ Μήνυμα τῶν ἐκλεγέντων, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν Αὐτοῦ, ἠύχαριστήσας τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱ. Σύνοδον, καὶ εἰσηγήθη ὅπως αὕτη προβῆι εἰς ἄλλας προαγωγὰς σταδιακῶς.

Ἱερά Μητρόπολις Γαλλίας

— Τὴν 4ην καὶ 5ην Ὀκτωβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Μελέτιος προσκληθεὶς ἐπισήμως ἔλαβε μέρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Στεφάνου Χαραλαμπίδου, εἰς διοργανωθὲν ἐνταῦθα Συνέδριον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν. Ὑπῆρξεν ἡ βῆ κατὰ σειρὰν, συνάντησις τῶν ὑπευθύνων Παστῶρων διὰ τὰς ξενογλώσσους ἐν Γαλλίᾳ ἐνορίας αὐτῶν. Ἐξητάσθησαν ἐν εὐρύτῃ τὰ προβλήματα τῶν ἐνοριῶν αὐτῶν καὶ ἐξήχθησαν ὠρισμένα συμπεράσματα.

— Τὴν 9ην, 10ην καὶ 11ην, ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγγέλλου κ. Ἱερεμίου Καλλιγιώργην, ἐπεσκέφθη τὰς Κοινότητας τῆς Νοτίου Γαλλίας, ἤτοι τῆς Μασσαλίας, τοῦ Port-Saint-Louis-du-Rhône καὶ τοῦ Salin-de-Giraud.

— Τὴν 16ην Ὀκτωβρίου τὸ ἑσπέρας ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης Παρισίων διωργάνωσεν, ἐν τῷ πλασιῷ τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, διάλεξιν μετ' ὀμιλητῆν τὸν Ἐντιμότατον κύριον Κωνσταντίνον Μηλιαρέσην, Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα. Τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας ἦτο «Ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Ἐξωτερικοῦ».

— Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία καὶ ἐν τῷ τέλει Ἁγιασμός ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Κατηχητικῶν Σχολείων, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐπισήμων καὶ μετ' ἡν συμμετοχὴν τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

— Τὴν 19ην ὁ Σεβασμιώτατος Ὀκτωβρίου ἔλαβε μέρος μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, τοῦ Σεβ. Καρδινάλιου κ. Fr. Marty, Ἀρχιεπισκόπου Παρισίων, καὶ τοῦ Ἐντιμολ. κ. Cournoisier, Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Διαμαρτυρομένων, εἰς δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς κοινῆς ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Χριστιανῶν ἀνακοινωθέντος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως ἐν τοῖς κόλποις τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν τῆς Ὑπηρεσίας συμπαράστασος εἰς τοὺς ὑπαναπτύκτους λαοὺς. Τὸ κείμενον τοῦτο ἀνεγνώσθη ἐπ' Ἐκκλησίας εἰς ἀπαντας τοὺς ἐν Γαλλίᾳ Ναοὺς τὴν Κυριακὴν 25ην, ἐγένοντο δὲ σχόλια καὶ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Τηλεοράσεως.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ης Ὀκτωβρίου προήδρευσε τακτικῆς Συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τῶν Κυριῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἑστίας Sartrouville. Κύριον θέμα συζητήσεως ὑπῆρξε τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Ἴδρυμα τῆς Μητροπόλεως ἐν Châtenay-Malabry.

— Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Pont-de-Chéruy, ἔθα ἔσχεν ἐπισήμως διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐργοστασίου τῆς πόλεως ταύτης, εἰς τὸ ὅποιον ἐργάζονται περὶ τὰς διακοσίας Ἑλληνικὰς οἰκογενείας.

— Τὴν 24ην μετέβη εἰς Μόντε-Κάρλο, ἐνθα ἐτέλεσεν Ἐπιμνημόσυνον Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν εὐγενῶς παραχωρη-

θέντα Ἀγγλικανικὸν Ἱερὸν Ναὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Μιχαήλ Πνευματικοῦ.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπεσκέφθη, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Καλλίστου Βαφειᾶ, τὸν ἐν Νικαίᾳ Καθολικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου πρὸς συνάντησιν τῶν ὑπευθύνων Κληρικῶν καὶ τῆς ομάδος τῶν Γάλλων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐν Ἑλλάδι πραγματοποιηθέν θερινὸν ταξίδιον κατὰ μῆνα Ἰουλίου. Ἡ τελεσθεῖσα Λειτουργία ἔλαβε οἰκουμενικὸν χαρακτῆρα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐδόθη μικρὰ δεξιῶσις, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἀντηλλάγησαν ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις καὶ ἐπηκολούθησε δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμὴν του ὑπὸ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν φοιτητῶν.

— Τὴν Κυριακὴν 25ην Ὀκτωβρίου ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Νικαίας, μὲ συμμετοχὴν πλῆθους τῶν εὐσεβῶν πιστῶν, μελῶν τῆς Κοινότητος.

— Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ Ἑθνικὴ Ἐπέτειος τοῦ «Ὁχι» Ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ ἐψάλη περὶ τὸ τέλος αὐτῆς Δοξολογία. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Ἐντιμ. κ. Γεώργιος Κινδύνης, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Κοινότητος. Τὸ ἑσπέραις τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐδόθη μεγάλη Δεξιῶσις εἰς τὰ Ξενοδοχεῖον Claridge.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

— Τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς 25ης Ἰουνίου π. ἔ. ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μελίτων ἐξελέγη καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Τιχβίν, Βικάριος τῆς Ἐπαρχίας Λένινγκραντ καὶ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λένινγκραντ. Ὁ νεοεκλεγείς ἐπίσκοπος Μελίτων (κατὰ κόσμον Μιχαήλ Δημητρίεβιτς Σολώβιεβ) ἐγεννήθη τὸ 1897. Κατὰ τὰ νεανικά του ἔτη ἐφοίτησεν εἰς ἱεραποστολικά διδασκαλεῖα. Κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἐπεστρατεύθη εἰς τὸν ἐρυθρὸν στρατὸν καὶ ὑπηρέτει ἕως τὸ 1921 εἰς τὰ ἐπιτελεῖα τοῦ στρατοῦ. Τὸ 1921 ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ τὸ 1922 πρεσβύτερος. Κατὰ τὰ ἔτη 1935-1941 εἰργάσθη ὡς δημοσίος ὑπάλληλος. Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου διετέλεσεν ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου. Μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του τὸ 1946 εἰργάσθη ὡς διδάσκαλος. Τὸ λειτουργημα τοῦ ποιμένου ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὸ 1954. Τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Λένινγκραντ ἐπεράτωσε τὸ 1963. Ὁ πρωθιερεὺς Μιχαήλ ἐκάθη μοναχὸς τὴν 16ην Ἰουλίου 1970, λαβὼν τὸ ὄνομα Μελίτων, τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν προεχειρίσθη εἰς ἀρχιεπίσκοπον, καὶ τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος.

— Τὴν 21ην Μαΐου 1970 ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίᾳ 81 ἐτῶν ὁ ὑφηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λένινγκραντ Δημήτριος Δημητρίεβιτς Βοζνεσεσκ. Ὁ ἐκλιπὼν ὑφηγητὴς διεκρίνετο διὰ τὴν ὀρθόδοξον θεολογικὴν του σκέψιν, τὴν ἀπλότητα καὶ ἀγαθότητα, τὴν παιδαγωγικὴν του δρᾶσιν καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὸν ἀσκητικὸν του βίον. Ἀδιαλείπτως μετεῖχεν εἰς τὰς ἑσπερινὰς καὶ πρωϊνὰς ἀκολουθίας, ψάλλον μετὰ τῶν φοιτητῶν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946, ὅτε ἐλειτούργησεν ἡ Θεολογικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λένινγκραντ, οὗτος ἐδίδασκε τὴν Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, τὴν Ποιμαντικὴν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῆς Ρωσίας, τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὴν Κατηχητικὴν. Τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀπειρον ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐξεδήλωσεν οὗτος τόσο διὰ τὸ βίον του ὅσον καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων του, ὥστε βασίμως θὰ ἴδύνατο νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνῶς αὐτοῦ γένωμαι» (Α' Κορ. 9,23).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

— Τὴν 13ην Σεπτεμβρίου π. ἔ. ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς ἐτέλεσεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Βελιγραδίου λειτουργίαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως πενηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ

Πατριαρχείου τῆς Ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, συλλειτουργούντων ἐνὸς Μητροπολίτου, ἐνὸς ἐπισκόπου, δώδεκα ἱερέων καὶ δέκα διακόνων. Εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν λειτουργίαν παρέστη πλῆθος ἱερέων καὶ μοναχῶν προερχομένων τόσο ἐκ Βελιγραδίου, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀπαντες σχεδὸν οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βελιγραδίου ὡς καὶ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς «Ἁγιος Σάββας». Ὡσαύτως παρέστησαν πολλοὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες καὶ ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Βελιγραδίῳ κ. Σπύρος Τετενές, ὅστις εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας πρῶτος ἐπλησίασε τὸν Πατριάρχην κ. Γερμανὸν καὶ λαβὼν ἐκ τῆς δεξιᾶς τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τὸ ἀντίδωρον, συνεχάρη διὰ τὸ μέγα ἰωβηλασίον. Ὁ εορτασμός τοῦ ἰωβηλαίου τούτου ἐσυνεχίσθη μετὰ πάσης λαμπρότητος τὴν μὲν εἰς τὸ Stenski Karbucci τὴν δὲ 14ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Πεκίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Εἰς ἡλικίαν 66 ἐτῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 19ην Αὐγούστου 1970 ὁ ἐπίσκοπος Γκλαβίνιτσης Στέφανος, Ἀρχιερατάρχης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀειμνήστος οὗτος ἱεράρχης διεκρίνετο διὰ τὴν πνευματικότητά του, τὴν συγγραφὴν πολλῶν πρωτοτύπων ἄρθρων καὶ τὴν συμβολὴν του πρὸς ἐδραίωσιν τῆς εἰρήνης. (Τορκόβεν Βέσνικ, ἀριθ. φύλλου 29, 11 Νοεμβρίου 1970).

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συμπληρώσεως 1.100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ὀρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου τῆς Σόφιας ἐγένετο τὴν 11ην Ἰουνίου π. ἔ. τελετὴ, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Κύριλλος, οἱ Μητροπολίται μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπίσκοποι, ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς Βουλγαρικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Μ. Κιουτσουκῶφ, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἄγγελ Μπαλέβσκυ, πρόεδρος τῆς Βουλγαρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ ἄλλοι ἐξέχοντες πολιτιστικοὶ παράγοντες ὡς καὶ ἐκπρόσωποι ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν. Κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆν ὁ καθηγητὴς κ. Τόνωφ Σαμπέβ ἀνέγνωσεν ἔκθεσιν μὲ θέμα «Ἴδρυσις τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας», ὁ δὲ καθηγητὴς πρωθ. Ράτκο Ποπτοντόρωφ μὲ θέμα «Ἡ οὐσία καὶ ἡ σημασία τῆς Βουλγαρικῆς ἐθνικῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας» («Τορκόβεν Βέσνικ», ἀριθ. φύλ. 22, 1ης Αὐγούστου 1970).

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Κων. Ἐμμ. Ἡλιάκη, Ἡ σημασία τοῦ προγραμμαίου ἐλέγχου τῆς υγείας τῶν μελλονύμφων καὶ ἡ θέσις τοῦ ἱατροῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἱατρικὰ Χρονικά», τόμ. 10, τεύχ. 92, Αὐγ. 1970, σ. 619-658) σσ. 40.

Μελέτη μετ' ἐπιστάσις γεγραμμένη ἐπὶ ἐνὸς θέματος ἀπομένου τῆς υγείας τῆς φυλῆς καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ὁ γνωστὸς Καθηγητὴς τῆς Ἱατροδικαστικῆς μετὰ μακρὰν πεῦράν του ἐπὶ τῶν θεμάτων βιολογίας, κληρονομικότητος καὶ εὐγονικῆς δεοντολογίας, ἐκτίθησι μετὰ σαφηνείας, κρίσεως βαθείας καὶ ἐπιστημοσύνης τὰ συμπεράσματα ἰδίων μελετῶν καὶ παρατηρήσεων ἐπὶ ἐνὸς σοβαρωτάτου κοινωνικοῦ θέματος, πολυσυζητηθέντος παρ' ἡμῖν τελευταίως, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς νάρκην παραπεσόντος. Ἴσως ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ ἀναπηδῶσιν αἱ δυσχέρειαι τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ κοινῆ καὶ τῆς νομοθετικῆς ὑπὸ τῆς

Πολιτείας ρυθμίσεως καὶ ἐπιβολῆς τοῦ Προγαμιαίου Ἐλέγχου.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἀσφαλῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐνδιαφέρον. Μάλιστα διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως ὁ Πνευματικὸς Ἱερεὺς θὰ ἠδύνατο νὰ συστήσῃ ἐξαίρων τοῖς μελλονύμφους τὴν εὐθύνη των, ὅπως φέρωσιν εἰς τὸν κόσμον τέκνα ὑγιῆ καὶ εὐρωστα, ἀπηλλαγμένα κληρονομικῶν καταβολῶν, λόγῳ φοβερῶν καὶ ἀνιάτων νόσων.

Ὁ σ. καταλήγει μὲ τὴν διαπίστωσιν: «Μόνον ἡμεῖς οἱ ἱατροὶ εἴμεθα εἰς θέσιν καλύτερον παντὸς ἄλλου νὰ κρίνωμεν τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ τὴν ἀπέραντον σημασίαν, ἣν κέκτηται ὁ πρὸ τοῦ γάμου ἔλεγχος τῆς ὑγείας τῶν μελλονύμφων, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν, εἰς οὓς ἀποβλέπει ὁ γάμος, ὁ σπουδαιότερος τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀπόκτησις τέκνων ὑγιῶν, μὴ βεβαρημένων κληρονομικῶς ὑπὸ φοβερῶν καὶ ἀνιάτων νόσων» (σ. 40).

Ὁρθὴ ἡ παρατήρησις, δυσχερεστάτη πάντως ἡ ἐφαρμογή. Τὸ θέμα εἶναι φύσει πολὺπλευρον. Τὸν λόγον ἔχουσι βεβαίως πρῶτοι οἱ ἱατροί. Τῆς συζητήσεως ὅμως καὶ τῆς προμελέτης καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες ὀφείλουσιν καὶ δικαιοῦνται νὰ διατυπώσουσιν τὰς γνώμας των. Φέρ' εἰπεῖν, νομικοί, κοινωνιολόγοι, θεολόγοι, κληρικοί, παιδαγωγικοὶ κ.ἄ. Ἄλλαις λέξεσιν ἢ τε Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία. Μόνον δὲ μετὰ μακρὰν μελέτην καὶ μακροχρόνιον δημοσίαν συζήτησιν, εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθῶσιν ὀριστικὰ μέτρα, ἀσφαλίζοντα κατὰ τὸ δυνατόν τὰς προϋποθέσεις ὑγείας τῶν μελλονύμφων.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Θεόδωρου Β. Κωνσταντίνου, Αἱ Ἑπτὰ Καθολικαὶ Ἐπιστολαί. Δέησις. Ἀθῆναι 1971. Σελ. 98, 4, σχ. 8ον. Ἐξώφυλλον Δημητρίου Πελεκάση.

Ἡ θρησκευτικὴ ποίησις δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἄν ἐξαιρέσωμεν ὀλίγους στίχους, ἀποπνέοντας ὁσμὴν κατὰ Χριστὸν εὐωδίας, ἡ λεγομένη παρ' ἡμῶν θρησκευτικὴ, δηλαδὴ χριστιανικὴ ποίησις, κυκλεῖται εἰς νοθείαν, ἀπὸ παγανιστικῶν καρυκευμάτων μέχρι τῆς ἐκ προγράμματος θρησκευτικῆς ποιήσεως, ἡ ὁποία εἰδολογικῶς δὲν διαφέρει κατ' οὐδὲν τῆς ἐκ προγράμματος ἀνατρεπτικῆς ποιήσεως τοῦ, ποιητικωτάτου ἄλλως, Κώστα Βάρναλη καὶ τῆς ἐκ προγράμματος ἐπίσης ἀνατρεπτικῆς πεζοτεχνίας τοῦ μακαρίτου Κώστα Παρορίτη, ἀνδρὸς φιλολογωτάτου ἀλλὰ δούλου τῶν σχημάτων. Καὶ εἰς τὴν Δύσιν δ' ὅμως οἱ θρησκευτικοὶ λεγόμενοι ποιηταὶ — ὁ Eliot, ὁ Claudel καὶ ἄλλοι — δὲν εἶναι, παρὰ τὴν κραυγάζουσαν πίστιν των, μακρὰν προκατασκευῶν φιλολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν, ἐνθου-

μιζουσῶν τὰ θερμοκήπια τῆς Ἑλληνιστικῆς Ἀλεξανδρείας, διὸ καὶ ἡ ποίησις των παρέχει αἰσθητικὰς φιλολογικὰς συγκινήσεις, ἀλλ' ὄχι τὴν λογοτεχνικὴν συγκίνησιν καὶ τὴν διὰ τῆς λογοτεχνικῆς συγκινήσεως ἀνάστασιν — κατὰ Πλωτίνου — ἡμῶν πρὸς τὸ Ἔτερον, δηλαδὴ τὸν Θεόν.

Ὁ Θεόδωρος Κωνσταντίνου, ἀνὴρ κατὰ πάντα στερεός, δὲν ἀπόλλυται εἰς ἀκροβασίας, αἱ ὁποῖαι, παρὰ τὴν πνευματικὴν ἐπιπολὴν, στεροῦνται πνεύματος, ἀν βεβαίως ἡ ἔννοια τοῦ πνεύματος δὲν ἐξαντλεῖται εἰς λεπτότεχνα κυβιστήματα καὶ ἐγκεφαλικά ἐκ τῶν προτέρων κατασκευάς, ἀλλά, «ἔνθον σκάπτουσα», ἀρδεύεται ἀεὶ βαθέων». Εἶναι δὲ θρησκευτικὸς ποιητὴς γνήσιος, διότι ἀπεφθός εἶναι ἡ θρησκευτικὴ του συνείδησις, ἀνέτως δὲ περιπατεῖ εἰς τοὺς κήπους τῆς εὐλαβείας, ἡ ὁποία ἐνώπιον τοῦ Κωνσταντίνου τίθεται ὄχι ὡς ἀσκησις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἀλλὰ ὡς βεβαιωμένον γεγονός, ὡς γεγονός φρικτόν, ὡς τὸ ἐν οὐ ἔστι χρεῖα. Τὴν πηγὴν δὲ ταύτην ὕδατος ἀλλομένου περιθεῖαι αὐστηρὰ παιδεία, καὶ θύραθεν καὶ ἔσω, χάρις δὲ εἰς αὐτὴν καὶ δὴ καὶ τὴν ἔσω, τὴν θεολογικὴν, ὁ Κωνσταντίνου ἐτόλμησε νὰ ἀντιμετρηθῇ πρὸς κορυφαῖα φανερώματα τῆς Βίβλου, τῆς τε Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς, ἐν ἧ κινουμέθα καὶ ἐσμέν. Καὶ δίκαιος ἐπέπνευσεν ἔπαινος τῶν κοινῆς πνευματικῆς γνώμης καὶ μάλιστα ἀνδρῶν οἷος ὁ τελευταῖος — μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου Λογοθέτου — μέγας διδάσκαλος τοῦ Γένους Κωνσταντίνος Γεωργούλης, ὁ Μᾶρκος Σιώτης, ὁ Κωνσταντίνος Βουρβέρης.

Σήμερον προσφέρει ὁ Κωνσταντίνου νέον βιβλίον, ἀπόδοσιν καὶ ἀνάπλασιν εἰς σύγχρονον ποιητικὸν λόγον τῶν Ἑπτὰ Καθολικῶν Ἐπιστολῶν. Αἱ αὐταὶ ἀρεταὶ παρατηροῦνται ὅσαι καὶ εἰς τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἱερῶν κειμένων ἀναπλάσεις, ἐτονίσασμεν δὲ τοῦτο καὶ ἄλλοτε: Γλωσσικὴ μορφή πράγματι δημοτικῶν λόγου, ὄχι κολοβῆς καθαρευούσης, συνήθους εἰς τὰ τῆς παρ' ἡμῶν ψευδολογοτεχνίας λόγος ἐπίσης στιβαρός, λόγος ὕψους, μακρὰν γλυκασμῶν, τοὺς ὁποίους οἱ δῆθεν θρησκευτικοὶ ποιητὰ μεταφέρουν ἐκ τῆς ἀγοραίας συναισθηματικῆς ποιήσεως εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα: ἀριστοτεχνικὴ ἔνταξις, ὅπου κρίνει ὁ ποιητὴς, τοῦ πρωτοτύπου κειμένου εἰς τὸ κατ' ἀπόδοσιν, εἰς τοῦτο δὲ ἐλάχιστοι ποιηταὶ ἔδωσαν ἐπαρκεῖς ἐξετάσεις, λόγου χάριν ὁ Γιάννης Καμπύσης, ὁ Μικελάκης Ἀβλιχος, ὁ Στέφανος Δάφνης: μέτρον ἄψογον, εἶναι δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερόν ποῖαν σημασίαν ἔχει τοῦτο πάντοτε μὲν, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τοὺς σημερινούς ἀποσυντεθειμένους χρόνους, ὅτε παρουσιάζονται ὡς στίχοι ἀσύμμετροι παρατάξεις λέξεων, μακρὰν, σημειωτέον, καὶ τοῦ ἐλευθέρου (libre) καὶ τοῦ λευμένου (libéré) στίχου, καθόσον, ἄς λεχθῇ ἐν παρόδῳ, ἀμφοτέροι εἶναι ἐπιγενόμενον καὶ ἐμπνεύσεως γενναίας καὶ φιλολογικῶν ὀπλισμοῦ ἀρτίου. Εὐχόμεθα συνέχειαν καὶ πρόβασιν τῆς ἀνατάσεως!

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Ανθη τῆς 'Ερήμου 1, 'Ιστορία τῶν μοναχῶν τῆς Αιγύπτου. Εισαγωγή καὶ μετάφρασις Ἡλίας Μαστρογιαννοπούλου, 'Αρχιμηνδρίτου. "Ἐκδοσις: 'Ιερός Μονῆς Κεχροβουνίου, 'Αθήναι 1970, σελ. 148.

'Αδαμαντίου Στ. 'Ανεστίδη, Τὸ πρόβλημα τῆς βιβλιογραφικῆς ἐνημερότητος, 'Αθήναι 1969, σελ. 31

'Αρχιμηνδρίτου 'Αλεξάνδρου Παπαδοπούλου, ἱεροκλήρικος, 'Ἡ 'Ιερὰ Μονὴ Ὑπεραγίας Θεοτόκου 'Ελώνης Κυουρίας, Λεωνίδιον 1969, σελ. 61

Ζαχ. Ν. Τσιρπανλή, Μελέτες γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ρόδου στὰ χρόνια τῶν ἱπποτῶν, Θεσσαλονίκη 1970, σελ. 77. [Δωδεκανησιακὰ 'Ανάλεκτα, ἀρ. 1].

'Ἡλίας Β. Οἰκονόμου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Ἡ κοινωνία τῆς πενίας καὶ « ἡ κοινωνία τῆς ἀφθονίας » εἰς τὸ Δευτερονόμιον 'Αθήναι, 1970, σελ. 15.

Elias Oikonomos, The New Testament in Modern Greek, London 1970, σελ. 114-125.

Liturgia Kimungu ya Yannyi Khrisostomo mpatari wetu mtakatifu. Fasiriwa Katika Swahili toka Asili yake ya kiyonani na mwarkhimandriti Khrisostomo Saranto, 1970, σελ. 60.

Μετάφρασις τῆς Θ. Λειτουργίας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν ἀφρικανικὴν διάλεκτον σουαχίλι ὑπὸ 'Αρχιμ. Χρυσοστόμου Παπασαραντοπούλου.

Θεοκλήτου Α. Στράγκα, 'Αρχιμ. 'Εκκλησίας 'Ελλάδος 'Ιστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν 1817-1967. Τόμος Β'. 'Αθήναι 1970, σς κδ', 719-1446. (Πίναξ κυρίων ὀνομάτων καὶ λέξεων).

Γεωργίου Δ. Μεταλληνού, 'Ανέκδοτον δημῶδες μαρτύριον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ Πανηγυρικοῦ τόμου ἐπὶ τῇ 1400ῃ ἀμφιετηρίδι τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Σινᾶ. 'Ἐν 'Αθήναις 1970, σελ. 31.

'Αρχιμ. Χριστοφόρου Γ. Σταυροπούλου, ἱεροκλήρικος τοῦ ναυτικοῦ, Κοινωνοὶ θείας φύσεως, 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «'Εφημέριος», 'Αθήναι 1970, σ. 84.

† Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος, Οἱ νεομάρτυρες, 'Ἐκδοσις Γ'. Εἰσαγωγή, Σημειώσεις, 'Επιμέλεια: Ἰωάννου Χρ. Κωνσταντινίδου, Δ. Θ. 'Ἐκδόσεις «Τῆνος», 'Αθήναι 1970, σς 139. [Νεοελληνικὴ Ὁρθόδοξος Βιβλιοθήκη, 3.]

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Ελληνικὴ 'Εκκλησία καὶ νεότης. Εἰσήγησις πρὸς τὰ μέλη τῆς Μονίμου Συνοδικῆς 'Επιτροπῆς ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεολαίας. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «'Εκκλησία», 'Ἐν 'Αθήναις 1970, σς 16.

Γιάννη Σ. Κωτσάδα, καθηγητοῦ φιλολόγου, 'Ελληνικὴ παράδοση καὶ σύγχρονες πνευματικὲς τάσεις. 'Ανάτυπον ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Παιδαγωγικὴ», 'Αθήναι 1970, σελ. 16.

'Αντωνίου 'Αλεβιζοπούλου, Δρος, 'Ἡ παροσια τῶν νέων ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ, 'Αθήναι 1970, σελ. 40 [Σκέψεις περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς ἐνοριακῆς διακονίας. Τεύχος Β'].

Στυλ. Σ. Μπαϊρακτάρη, πτ. Θ., 'Αγάπιος Λάνδος ὁ Κρής, 'Ο πολυγραφώτατος τροφοδότης τῶν ψυχῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, 'Αθήναι 1970, σελ. 32.

Νικολάου Βούλγαρη, Δημάρχου 'Ι. Π. Μεσολογγίου, Νεολαία... πρόβλημα πρὸς λύσιν. Ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, 'Οκτώβριος 1970, σελ. 29 (πολυγραφημένον).

Γεωργίου Β. Μελέτη, Βιβλικὲς μορφὲς καὶ σύγχρονα νιάτα. Πολέμα ἔξυπνα (Δαβὶδ καὶ Γολιάθ), 'Αδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή», 'Αθήναι 1970, σελ. 160.

Τοῦ αὐτοῦ. Διάλογος μετὰ τὰ νιάτα τῆς ἐποχῆς μας. 'Αδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή». 'Αθήναι 1970 σς. 304.

'Επίκαιρον, διδακτικώτατον διὰ πάντας τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς νέους. 'Απλοῦν εἰς τὴν ἔκθεσιν καὶ βαθύτατον εἰς τὴν σκέψιν, τὰ νοήματα, τὰ διδάγματα, ἀληθὲς ἐντύφλημα. Κ. Γ. Μ.

Εὐαγγ. Θ. Κουλουμπῆ, Νέα δοκίμια ἐπὶ θεμάτων τῆς Πολιτικῆς καὶ τῆς Ψυχολογίας. 'Αθήναι (σ. 178). Λίαν ἐνδιαφέρουσαι μελέται καὶ δοκίμια ἐπίκαιρα καὶ βαθυστόφαστα.

Εὐσταθίου Χ. Μπάστα, Ὑπάρχει εὐτυχία. Διήγημα. 'Αθήναι 1970 ('Αδελφότης Θεολόγων «'Ο Σωτήρ») σς 224.

Γ. Θ. Παπαγεωργίου, 'Ἡ ἱστορία τοῦ Πραστοῦ. Μὲ ἐπιλογή ἀνεκδότων ἐγγράφων τοῦ 1821-1827. 'Αθήναι 1970 σς 120.

Κων. Κ. Παπουλίδου, Οἱ ἀδελφοὶ Λειχοῦδαι. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ «Γρηγ. Παλαμᾶ» τ. ΝΓ' (1970), Θεσσαλονίκη 1970, σς 13.

Κων. 'Ι. Σακελλάρη, Τὸ Χρυσοστομικὸν κήρυγμα ὡς κίνητρον συγχρόνου Θεολογικῆς πορείας (Χριστιανικὴ ἀφύπνισις καὶ ἱεραποστολικὴ διακονία). Θεσ/κη 1970 (σς 86).

Τοῦ αὐτοῦ. Ὁ ἀνθρωπισμὸς εἰς τὴν ἱστορικὴν συνάντησιν Χριστιανισμοῦ καὶ 'Ελληνισμοῦ. ('Ανάτυπον ἐκ τοῦ Περιοδ. «Θέσεις καὶ Ἰδέαι» συμπεπληρωμένον). 'Αθήναι 1970, σς 39.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Εκκλησιαστικὸν Συνοδικὸν Δικαστήριον

Κλητήριον Ἐπίκριμα [2]

Πρὸς τὸν

'Αρχιμ. Ἀνθιμον Ρουτσάκη

Τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ ὡς ἄνω 'Εκκλησιαστικοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὁδὸς Ἰωάν. Γενναδίου ἀριθμ. 14, τῇ 22α Φεβρουαρίου 1971, ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρᾳ 8.30 π.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν. Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἔρημην.

'Ἐν 'Αθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1970

'Ο Πρόεδρος

'Ο Γραμματεὺς

† 'Ο Πατρῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ 'Αρχιμ. Δ. Λαζαρίδης

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων τακτικοῦ ἐφημερίου εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς: α') Ἁγίου Δημητρίου, Ἀμπελοκήπων, β') Ἁγίων Πάντων, Καλλιθέας καὶ γ') Ἁγίας Μαρίας, Θεσίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακάς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «'Εκκλησίᾳ», ὑποβάλωσιν

ἡμῖν τὰ νεομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ Πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 12ῃ Ἰανουαρίου 1971

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς: α') Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Καθεδρικοῦ Ἀθηνῶν καὶ β') Ἀγίου Θεράποντος, Ζωγράφου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημερικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ Πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 21ῃ Ἰανουαρίου 1971

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προτιθέμενοι νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημερικῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀγίων Πατέρων Ἀνω Χάλικος καὶ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μιστεγνῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ δελτίον «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν καὶ τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 7ῃ Ἰανουαρίου 1971

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33,34,35 καὶ 36 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημερικῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Γαλήνης Νάξου, 2) Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου Κοιμητικῆς Νάξου, 3) Ἀγίου Γεωργίου Κυνηδάρου Νάξου, 4) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Κεραμωτῆς Νάξου, 5) Ζωοδόχου Πηγῆς Χώρας Νάξου, 6) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σκαδοῦ Νάξου, 7) Ἀγίου Παντελεήμονος Κώστου Πάρου, 8) Ἀγίου Γεωργίου Ἀγγερινῆς Πάρου καὶ 9) Ἀγίου Ἀποστόλων Καμαρῶν Πάρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Νάξῳ τῆ 4ῃ Ἰανουαρίου 1971

† Ὁ Παροναξίας ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημερικῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Κοιμήσεως Θεοτόκου» Στέλιου-Ἱκαρίας, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μητρόπολιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Σάμῳ τῆ 27ῃ Δεκεμβρίου 1970

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 200 ἑτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 9 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἔναντι τῶν σύγχρονων παγκοσμίων προβλημάτων. (Α').

Ἐόρτια Γράμματα.

Ἡλιοῦ τοῦ Δ', Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, Ἐνθρονιστήριος Λόγος, ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν αὐτοῦ τῆ 27ῃ Σεπτεμβρίου 1970.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου εἰς Αἰθιοπία (31.10.1970-6.11.1970). (Συνέχεια καὶ τέλος).

Γερμανοῦ, Μητροπολίτου πρῶην Ἡλείας, Οἱ Νικηταὶ τῆς ζωῆς.

Θεοδώρου Μοσχονᾶ, Μ. Ὑπομνηματογράφου τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξάνδρειας, Ἱστορικὸν Σημείωμα: Ἐλευσίς ἢ κατ' Αἴγυπτον—Νικόπολις—Βαβυλῶν ἢ Αἰγυπτιακή.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Νέα Βιβλία.

Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερέων.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
Ἀθῆναι, Ἰαοῦ 1 — Τηλέφ. 710.734.